

Πού πάει το σινεμά;

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
Φεβρουάριος 2007 • Τεύχος 201

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

editorial

Το σινεμά στα χρόνια της περιουληλογής

Για πολλές γενιές σινεφίλ η έννοια της κινηματογραφικής αίθουσας ήταν αναπόσπαστα συνδεδεμένη με τις λέξεις μυσταγωγία, αληθινή απόλαυση, ποιότητα. Σε παραδοσιακές αίθουσες, με ονόματα σκηνοθετών βαριά σαν σίδερο στους τίτλους του τέλους, με ατέλειωτες συζητήσεις για τις πολλαπλές αναγνώσεις τις ταινίας. Σήμερα που το σινεμά, όπως και κάθε έκφραση της οπτικοακουστικής βιομηχανίας περνά μια βαθιά κρίση ταυτότητας και κυρίως παραδοσιακών πελατών, οι σκέψεις για το που πάει το σινεμά είναι κυρίαρχες. Η γενιά του ίντερνετ μοιάζει να έχει πάρει ανεπιστρεπτό το δρόμο για το downloading και επισκέπτεται τις αίθουσες μονάχα για το fun των ταινιών τρόμου ή για τις φεστιβαλικές αποκαλύψεις νέων δημιουργών. Η παλιά φρουρά των σινεφίλ που αποποιείται τα multiplex, περιμένει να ξεδιψάσει με ταινίες σαν τις **Ζωές των άλλων** που μοιάζουν με όαση σε μια ακνή έκταση αμύχανων εικόνων. Τα blockbuster μοιάζουν πια μικρά και ανίσχυρα δολώματα για το πλατύ κοινό και στις ελληνικές ταινίες διαρκείς μικρές εκπλήξεις τηλεοπτικής καταγωγής εμπυχώνουν όσους πιστεύουν ότι ο κόσμος θα επιστρέψει στις ελληνικές ταινίες. Σ' αυτό το μπερδεμένο και αβέβαιο τοπίο εντάσσεται το αφιέρωμα αυτού του τεύχους. Τα συμπεράσματα δικά σας.

κοίτα μέσα

- 08 Ελληνικός Κινηματογράφος: Νέα ήθη, νέα πραγματικότητα
- 11 Τι βλέπουν οι Έλληνες στο σινεμά
- 12 Παιξε μπάλα στην οθόνη

ΤΟ ΣΙΝΕΜΑ ΣΗΜΕΡΑ:

Τοπίο στην Ομίχλη

Το μέλλον είναι εδώ

Ο καθένας πλέον είναι σε θέση να καταγράψει εικόνα και ήχο σε ψηφιακή μορφή. Με ελάχιστα οικονομικά μέσα, οι ανά τον κόσμο wannabe σκηνοθέτες μπορούν να καταγράψουν το κινηματογραφικό τους όραμα. Η πρωτοφανής αυτή εξοικείωση του κοινού με τα νέα τεχνολογικά μέσα καταγραφής αλλά και προβολής εικόνας έφερε στο τραπέζι των προβληματισμών των εταιριών ένα μεγάλο ζήτημα. Ποιο θα είναι από εδώ και μπρος το μέλλον της σκοτεινής αίθουσας, που παρά τις βελτιώσεις στις συνθήκες προβολής, ελάχιστα έχει διαφοροποιήσει τα μηχανήματα προβολής. Οι συμβατικές μηχανές προβολής, όμως, δεν μπορούν να υποστηρίξουν τις εξελίξεις και εξακολουθούν να προβάλλουν τις κλασικές μομπίνες. Το ψηφιακό σινεμά είναι η μεγαλύτερη κινηματογραφική εξέλιξη από την εποχή της μετάβασης στον ομιλούντα κινηματογράφο. Και παρ' όλο που το ικανοποιητικό παγκόσμιο box office του 2006, το οποίο παρουσίασε σημαντική άνοδο, τελικά καταδεικνύει μια υγιή βιομηχανία, γεγονός παραμένει ότι η

βιομηχανία αυτή πρέπει να προσαρμοστεί στα νέα δεδομένα για να κρατήσει το κοινό στις αίθουσες. Πέρυσι έξι μεγάλες εταιρίες (Universal, Paramount, Fox, Warner, Disney, Sony) ίδρυσαν την DCI (Digital Cinema Initiatives) για να καθορίσουν τις προδιαγραφές του νέου φορμά της κινηματογραφικής κόπιας. Για τους περισσότερους από μας, οι τεχνικές προδιαγραφές των δίσκων, αλλά και η τελική επιλογή αυτού που θα αντικαταστήσει τη συμβατική κόπια είναι λεπτομέρειες άνευ σημασίας. Το Digital Cinema Package θα έχει τεράστια χωρητικότητα (μέχρι τρία terabytes), η ποιότητα εικόνας και ήχου θα είναι πέρα από ότι έχουμε συνηθίσει ως τώρα, ενώ ένας κεντρικός υπολογιστής θα μπορεί να προβάλλει ταυτόχρονα την ίδια ταινία σε πολλαπλές αίθουσες. Για τις εταιρίες το όλο θέμα θα έχει άλλο ένα σημαντικό κέρδος: την καταπολέμηση της πειρατείας. Το νέο δισκάκι θα είναι αδύνατο να αποκωδικοποιηθεί και να αντιγραφεί αφού θα ξεκλειδώνει με έναν μυστικό κωδικό πρόσβασης που θα μοιράζονται μόνο ο διανομέας και ο αιθουσάρχης. Αυτό κι

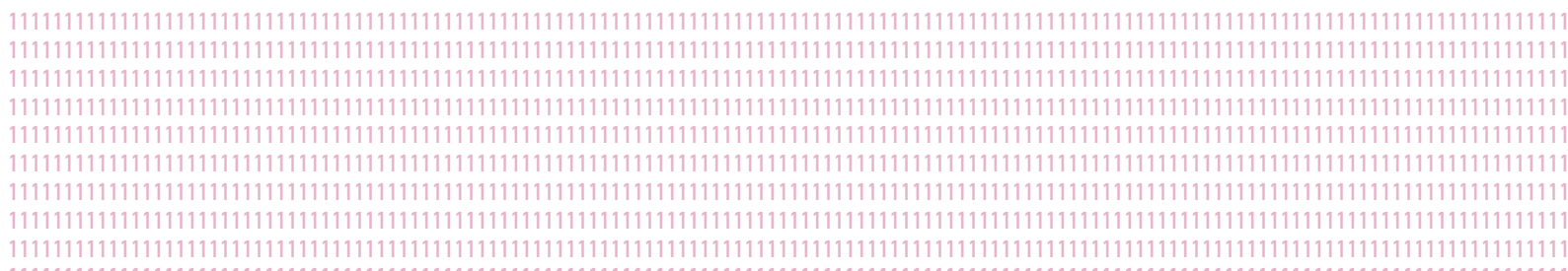
αν δεν είναι κίνητρο για τις εταιρίες να υποστηρίξουν την μετατροπή των αιθουσών. Από την άλλη, το κόστος αυτής της μετατροπής είναι τεράστιο (για ψηφιακή μηχανή προβολής κοστίζει τα τριπλάσια από μια συμβατική) για τους αιθουσάρχες, που δεν πάει πολύς καιρός που καταξοδεύτηκαν για ν' αντικαταστήσουν καρέκλες και συστήματα ήχου. Τα πλεονεκτήματα, όμως τελικά, είναι τόσα πολλά ώστε στο τραπέζι τίθεται μέχρι και η περίπτωση ν' αναλάβουν οι εταιρίες μέρος αυτού του κόστους. Για την Αμερική βέβαια και τις 35.000 αίθουσές της τα πράγματα θα είναι πολύ πιο απλά απ' ό,τι στην Ευρώπη με τις 100.000 αίθουσες και τη διαφορετική κουλτούρα κινηματογραφικής θέασης. Οι εξελίξεις όμως, όπως φάνηκαν μέσα στο 2006, δείχνουν ότι όλα είναι απλώς θέμα χρόνου. Σημάδι των καιρών το νέο κινηματογραφικό υπερσχέδιο του δαιμόνιου Τζέιμς Κάμερον. Το τρισδιάστατο μελλοντολογικό **Avatar**, που ήδη έχει ξεκινήσει γυρίσματα θα δοκιμάσει τις νέες ψηφιακές τεχνολογίες σε κλίμακα που δεν έχει ξαναχρησιμοποιηθεί μέχρι τώρα. Θα μπορεί βέβαια να προβληθεί και στις συμβατικές αίθουσες, αλλά αυτό σίγουρα θα ανεβάσει το κόστος των προαναγγελθέντων 200 εκ. δολαρίων του μπάτζετ, η παραβίαση του οποίου θεωρείται βέβαια δεδομένη για το μεγαλομανή, αλλά επιδέξιο Κάμερον. Η ανακοίνωση παρόμοιων σχεδίων είναι κι αυτή θέμα χρόνου και η ψηφιακή κινηματογραφική εποχή φαίνεται πως θα αποτελεί τελικά και τη μοναδική κινηματογραφική πραγματικότητα, σε λιγότερο από δέκα χρόνια.

Τεντώστε τα μάτια σας

Φήμες, σούσουρο και υστερία στο internet, η επέλαση των bloggers και οι προβλέψεις των χρηστών ενισχύουν τη φήμη ταινιών από το πουθενά και δημιουργούν εμπορικά φαινόμενα ή καταβαραθρώνουν κινηματογραφικά projects πριν αυτά φτάσουν στις αίθουσες. Ποιο είναι το κριτήριο επιλογής τους δύσκολα να το καταλάβεις, αλλά μια και τα multiplex έχουν γίνει θεσμός και είναι κατ' εξοχήν χώρος για εφήβους και νέους, δηλαδή τους κυρίως internetικούς χρήστες, ακόμη πιο δύσκολα το αγνοείς. Αλλιώς πώς μπορεί κανείς να εξηγήσει τη φετινή πρόωθηση, μέσω μιας διαδικτυακής υστερίας, της απόλυτης μπαλάφας που ονομάζεται **Snakes on a Plane**. Τελικά το όλο θέμα κατέληξε σε μια ταχυφλεγής εμπορική επιτυχία, που δείχνει ότι το κοινό διαθέτει μια στοιχειώδη ωριμότητα, αποκτά κάποιες δειλές αντιστάσεις, δεν πράττει πάντα τα αναμενόμενα και ενίοτε αγνοεί αυτήν τη νηπιακού τύπου βαβούρα, αλλά και το γεγονός ότι όταν μια ταινία είναι κακή κανενός είδους ντόρος δεν τη διασώζει. →

Το 2005 ήταν αναμφίβολα το χειρότερο κινηματογραφικό έτος, τουλάχιστον από εμπορικής πλευράς, μια και καλές ταινίες υπήρξαν και μεγάλα projects κατέκλυσαν τις αίθουσες. Τι έφταιξε, δύσκολα να βγάλεις συμπέρασμα. Αν η κατάσταση συνεχιζόταν και φέτος, θα μπορούσε να μιλήσει κανείς για την αρχή του τέλους, αλλά το 2006 διέψευσε τους κινδυνολόγους, αφού στο παγκόσμιο box office σημειώθηκε άνοδος. Αναλαμπές πριν το τέλος, επιτυχημένη στροφή πλεύσης ή τυχαία αρπαχτή; Το σίγουρο είναι ένα: τα κινηματογραφικά δεδομένα αλληλάζουν, οι νέες τεχνολογίες αναπτύσσονται τόσο ραγδαία ώστε ο μέσος καταναλωτής του θεάματος αδυνατεί να τις προλάβει και οι περισσότεροι προτιμούν να περιμένουν την τελική έκβαση του αγώνα παρά να παρακολουθούν τις εξελίξεις. Ακόμα και σ' αυτό το θολό τοπίο, όμως, μερικά πράγματα ήδη αρχίζουν να παίρνουν ένα πιο ξεκάθαρο σχήμα.

Η υπόσχεση

Γλυκόπικρη ζωή

Ολομόναχοι μαζί

Το όλο θέμα είχε εφευρεθεί χρόνια πριν, από μια ομάδα νεαρών που έστησε το τέλειο κόλπο της τσάμπα κινηματογραφικής διαφήμισης. Το **Blair Witch Project**, πριν ξεφουσκώσει σαν μπαλόνι, έφερε στο παγκόσμιο box office σχεδόν 250 εκ. δολάρια, ενώ είχε κοστίσει μόλις \$22.000. Τα στούντιο μυρίστηκαν χρήμα αλλά το καθοδηγούμενο και οργανωμένο διαδικτυακό hype (φημολογία), αποδείχτηκε δύσκολη υπόθεση. Κι ενώ το internet σφύζει από υπέρ και κατά, αλήθειες και ψέματα, διαρροές από τα γυρίσματα και ετυμηγορίες πριν την τελική δίκη στις αίθουσες, που συχνά ξαναστέλνουν μια ταινία στο μοντάζ, τα μεγάλα στούντιο και εραστές της μεγάλης αρπαχτής, που εδώ και χρόνια ποντάρουν σε ένα υπερτροφικό και δαπανηρό marketing, έμαθαν να τρέμουν αυτό το παντοδύναμο μέσο που μοιάζει να κρατά το κλειδί της επιτυχίας, αλλά αποδεικνύεται τόσο απρόβλεπτο όσο και καθοριστικό στην αποτελεσματικότητά του.

Ασιατικό Big bang

Τι κι αν η πειρατεία έχει πάρει ανεξέλεγκτες καταστάσεις στην Κίνα. Το κινέζικο box office του 2006 δείχνει αύξηση των ειστηριών κατά 1/3 σχετικά με πέρσι. Οι Κινέζοι επιλέγουν όλο και περισσότερο τον κινηματογράφο ως μέσο ψυχαγωγίας και οι μεγάλες εταιρίες τρίβουν ήδη τα χέρια τους μπροστά στο άνοιγμα αυτής της τεράστιας αγοράς. Η λογοκρισία κατεβάζει τους τόνους (το φετινό Τζέιμς Μποντ είναι το πρώτο που διανεμήθηκε νόμιμα στην Κίνα) και η διανομή βελτιώνεται (366 αίθουσες εγκαινιάστηκαν φέτος στη χώρα). Παρ' όλα αυτά οι «μικρές» καλλιτεχνικές ταινίες δε βρίσκουν «χώρο να σταθούν» παρά μόνο στα φεστιβάλ του κόσμου, όπου ακούγονται για λίγο πριν παραδοθούν στη λήθη μαζί με τους ενίοτε ταλαντούχους δημιουργούς τους. Την πρώτη θέση σινεθέασης, βέβαια, εξακολουθούν να κατέχουν εγχώριες ταινίες. Η τοπική παραγωγή, όμως, καταδεικνύει ένα δημιουργικό τέλμα εμμένοντας σε ανακύκλωση παρόμοιας σεναριακής και αισθητικής θεματολογίας. Τα κινέζικα έπη εξακολουθούν να παίρνουν τη μερίδα του λέοντος στο box office (φέτος πρώτες τερμάτισαν η **Υπόσχεση** και το **The Curse of the Golden Flower**, που όμως δεν συνάντησαν την ίδια υποδοχή εκτός συνόρων). Καθόλου παράξενο που δυο από τους σημαντικότερους σκηνοθέτες της Κίνας, ο Γουόγγκ Καρ Βάι και ο Χου Χαϊάο Χσεν, μετακόμισαν φέτος στην Ευρώπη, όπου και ξεκίνησαν ήδη γυρίσματα. Οι Γιαπωνέζοι πάλι δείχνουν να έχουν κολλήσει στο είδος του τρόμου, βάζοντας μια σημαντική κινηματογραφία σε κατάσταση αναμονής. Η Ν. Κορέα, από την άλλη, αποτελεί από μόνη της φαινόμενο. Δοκιμάζεται με επιτυχία σε όλα τα είδη, ανανεώνοντας τις ιδέες και την αισθητική, φέρνοντας νέο άνεμο στα παγκόσμια κινηματογραφικά δρώμενα. Από τις καλύτερες φετινές ταινίες ήταν η **Γλυκόπικρη Ζωή** του Κιμ Τζι Γουν και το **Ολομόναχοι Μαζί** του Κιμ Κι Ντουκ, ενώ απολύτως δικαιολογημένη ήταν και η πρωτιά στο Διεθνές Διαγωνιστικό του φετινού Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης των κορεάτικων **Οικογενειακών Δεσμών**. Μια ανεξάντλητη κινηματογραφία που ανεβάζει ψηλά τον πήχη στο χώρο του «καλλιτεχνικού» αλλά και του εμπορικού σινεμά.

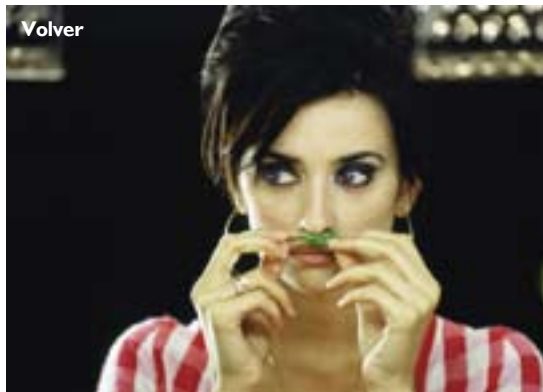
Το ανθρωποκεντρικό σινεμά της Γηραιάς Ηπείρου

Αφήνοντας πίσω το βαρύ παρελθόν των μεγάλων κινημάτων: γαλλικό νέο κύμα, ιταλικός νεορεαλισμός, βρετανικό free cinema, δανέζικο Δόγμα '95, το ευρωπαϊκό σινεμά δε δείχνει καμιά διάθεση να μπει στο περιθώριο του box office, αλλά ούτε και να κάνει τον οποιοδήποτε συμβιβασμό στη θεματολογία και την αισθητική του. Διατηρώντας την ταυτότητα του ανθρωποκεντρικού σινεμά, παρακολουθεί «μικρές» ιστορίες και καθημερινούς ανθρώπους θέτοντας την πιο σοβαρή και έντιμη εναλλακτική πρόταση στο χολιγουντιανό μεγαθήριο. Με την πλειοψηφία των ταινιών του να μην υποτάσσονται στις απαιτήσεις του κοινού που κατήντησε την κινηματογραφική τέχνη προϊόν προς εύπεπτη κατανάλωση, κατάφερε να προσαρμόσει το παγκόσμιο κινηματογραφικό τοπίο στα δικά του μέτρα και σταθμά. Ο Στήβεν

Φρίαρς με το **The Queen**, ο Πέδρο Αλμοδόβαρ με το **Volver** και ο Κεν Λόουτς με το **The Wind that Shakes the Barley** μένουν πιστοί στο δικό τους σινεμά κερδίζοντας πόντους στην καρδιά του παγκόσμιου κοινού. Αλλά εκεί που πρέπει ιδιαίτε- ρως να σταθούμε είναι σε μια κινηματογραφία που δείχνει να αναγεννιέται μετά από μια μακριά χει- μερική νάρκη. Η ιστορία ξεκίνησε με το **Goodbye Lenin** και την **Πτώση** και συνεχίστηκε φέτος με ταινίες σαν τις **Τελευταίες Μέρες της Σόφι Σολ**, την **Ελευθέρη Βούληση** και την αριστουργημα- τική **Οι Ζωές των Άλλων**. Έτσι, η Γερμανία βρίσκει τρόπο να ξερκίσει τα φαντάσματα του ιστορικού παρελθόντος της που στοιχειώνουν το παρόν της και ο ευρωπαϊκός κινηματογράφος την τονωτική ένεση που του χρειαζόταν.

Η Αυτοκρατορία του Αίματος

Στον αντίποδα του ανθρωποκεντρικού σινεμά και στην κορυφή των προτιμήσεων του νεαρόκοσμου, ένα κινηματογραφικό είδος που είχε να μας απα- σκολήσει από τις αρχές της δεκαετίας του '80, φαίνεται να παίρνει το αίμα του πίσω ...και μιλάμε για πολύ αίμα. Το φαινόμενο των ταινιών σλάσερ (σπλάτερ) που έκανε το μεγάλο μπαμ στην Αμερική της δεκαετίας του '70, αμέσως μετά τον πόλεμο του Βιετνάμ, έγινε εκφραστής ενός κοινού που προσπαθούσε να αντιδράσει στο τραύμα ενός κα- ταστροφικού πολέμου και την ανασφάλεια και την καχυποψία που κυριαρχούσε στο πολιτικό και κοι- νωνικό στερέωμα. Ο 21ος αιώνας έφερε όμως τα χειρότερα: τρομοκρατία, κι άλλοι βρώμικοι πόλεμοι, πολιτική ακαμψία, κοινωνική δυσαρέσκεια. Συν τοις άλλοις, η νεολαία εθίστηκε σε videogames άκρατης βίας, όπου ο θάνατος πρωτοστατεί με καρτουניστι- κή διάθεση. Αποτέλεσμα; Οι πιο προσοδοφόρες εμπορικές επιτυχίες ανήκουν πια στο είδος του τρόμου, μια που το κόστος τους είναι και σχετικά μικρό. Αρκεί μια καλή ιδέα, ένας εξεζητημένος κα- τά συρροή δολοφόνος, σχηματικό σενάριο, στοι- χειώδεις διάλογοι που διακόπτονται από ουρλιαχτά χωρίς να ολοκληρώνονται ποτέ, άγνωστο καστ - γιατί κανείς δεν θέλει να βλέπει τους αγαπημένους του σταρ με τα σωθικά τους σε κοινή θέα - και φυσικά ευφάνταστοι ακρωτηριασμοί, βασανιστήρια και ποταμοί αίματος... Μέσα στο 2006 ακόμη και η τρίτη συνέχεια του **Σε Βλέπω**, που «καίει» μια έξυ- πνη ιδέα, αλλά και remakes που απλώς έρχονται να προσθέσουν περισσότερο αίμα και νοσηρή παρά- νοια στις αρχικές καλτ εκδοχές τους, όπως το **Αίμα στους Λόφους** και ο **Σχιζοφρενής Δολοφόνος με το Πριόνι**, σπάνε ταμεία. Όσοι από σας απο- ρεείτε και ενοχλείστε από αυτήν την αναβίωση των αιματηρών ταινιών τρόμου ενισχυμένων με ενέσεις εξεζητημένης βίας, απόλυτου μισανθρωπισμού και μηδενιστικής ιδεολογίας, δεν βλέπετε απλώς →

Οι τελευταίες μέρες της Σόφι Σολ

Αίμα στους λόφους

Μύθοι που καταρρίφθηκαν εντός του 2006

1. **Ο Κώδικας Ντα Βίντσι.** Πολύ κακό για το τίποτα και απογύμνωση ενός αμφιβόλου λογοτεχνικής αξίας βιβλίου από τα στοιχεία μυστηρίου και σασπένς που το έκαναν διάσημο.
2. **Οι ασιατικές ταινίες τρόμου.** Αυτό που ξεκίνησε ως το απόλυτο hype στο είδος του τρόμου, απο- τυπώθηκε σε τόσα πολλά αντίτυπα και έχασε την όποια πρωτοτυπία του, αναπαράγοντας τα ίδια και τα ίδια μοτίβα σε διαφορετικό περιτύλιγμα. Για να μη μιλήσω για τα αμερικανικά remakes.
3. **Η λάμψη των σταρ.** Θάμπωσε όταν αποδείχτηκε περίτρανα ότι δεν είναι αυτή, τελικά, που φέρνει τον κόσμο στις αίθουσες (βλέπε Τομ Κρουζ) και ότι οι περισσότεροι από αυτούς θα απαρνιόταν φήμη και πλούτο, αρκεί να τους καταδεχτεί κάποιος αξιόλογος σκηνοθέτης.
4. **Ο Μάικ Νάιτ Σιαμάλαν.** Η εμμονή του για την τέλεια κινηματογραφική ανατροπή αποδυνάμωσε τον κεντρικό κορμό της εκάστοτε ταινίας του. Λέτε το **Lady in the Water** να ήταν η χαρακτηριστική του βολή;
5. **Τα κινέζικα έπη και οι χορογραφημένες σκηνές δράσεις.** Πόσες μπορεί να αντέξει ο μέσος θεατής; **Η Υπόσχεση, Τα Επτά Σπαθιά...** οι τρεις Σαμουράι και οι οκτώ κόκκινοι δράκοι, θα πρόσθετα εγώ. Η επανάληψη είναι ικανή να «κάψει» ακόμα και σκηνοθέτες του βεληνεκού του Ζαν Γιμού.

Free Will

MI 3

Σε βλέπω 3

το προφανές: το είδος αποτελεί την αντανάκλαση μιας τρομοκρατημένης κοινωνίας που ανοίγει διάπλατα τα μάτια της σε αιματηρά δελτία ειδήσεων και θυσιάζει καθημερινά την εκδήλωση της αγανάκτησής της στο βωμό του προσωπικού βολέματος. Κι αν νομίζετε ότι ο κορεσμός είναι κοντά, πλανάστε, μια και όλο και περισσότεροι γνωστοί σκηνοθέτες μπαίνουν στο χορό και η λογοκρισία έχει πλέον βάλει πολύ νερό στο κρασί της.

Το κέρδος και η χασούρα της χρονιάς

Τα στοιχεία δείχνουν ότι η εμπορική ψαλίδα μεταξύ του ανθρωποκεντρικού σινεμά και των υπερπαραγωγών, μέσα στο 2006 μίκρυνε. Τα εισιτήρια δείχνουν ότι το κοινό των ανεξάρτητων παραγωγών αυξήθηκε, δειλά αλλά σταθερά, εις βάρος των λεγόμενων μπλοκμπάστερ, που φαίνεται να φθίνουν στη συνείδηση του θεατή. Οι πανάκριβες ταινίες των οποίων πολύς ντόρος προηγείται μέσω κατευθυνόμενου μάρκετινγκ, όπως ο **Κινγκ Κονγκ**, το **Ναυάγιο του Ποσειδώνα**, το **MI 3** και ο **Κώδικας Ντα Βίντσι**, δεν φαίνεται να αποδίδουν πλέον τα αναμενόμενα και ενίοτε δεν βγάζουν καν τα υπέρογκα έξοδά τους. Δηλώσεις σαν αυτές του Τζορτζ Λούκας, που μετά την τρίτη συνέχεια των **Star Wars**, δήλωνε ότι το «μπλοκμπάστερ είναι νεκρό», με την έννοια ότι αδυνατεί να ισοφαρίσει τα τεράστια έξοδα της παραγωγής και της διαφήμισης, σηματοδοτούν μια νέα εποχή που προβληματίζει τους μεγάλους παραγωγούς. Άλλωστε η γραμμή της κινηματογραφικής παραγωγής μέσα στο 2006 βαρομετρήθηκε στα όσκαρ του **Crash** και του **Brokeback Mountain**, ταινίες ανεξάρτητες που κόστισαν κάτω από 20 εκ. δολάρια. Η τάση φαίνεται ότι θα συνεχιστεί και φέτος, με ταινίες σαν το **Babel** και το **Little Miss Sunshine**.

Φορητά dvd, X-box, iPod video, PSP, διαδικτυακά downloads, η ιστοσελίδα YouTube και τα κινητά τηλέφωνα έφεραν το σινεμά ακόμη πιο κοντά στον καναπέ του σπιτιού μας. Η σχετικά με πέρσι, όμως, αυξημένη προσέλευση του κοινού στις σκοτεινές αίθουσες, το 2006, δείχνει ότι οι θεατές αντιστέκονται. Και φυσικά μιλάμε για τους νέους θεατές, που είναι και οι κύριοι αποδέκτες των high τεχνολογικών gadgets. Αυτή η αντίσταση μεταφράζεται στα 1,1 δισεκατομμύρια δολάρια εισπράξεων των **Πειρατών της Καραϊβικής** και στα 500 εκατομμύρια των **Cars** και του τρίτου **X-Men**, ταινιών που απευθύνονται σε εφήβους και παιδιά, τους μελλοντικούς δηλαδή θαμώνες, που παρά τον ψηφιακό εθισμό τους βάζουν την κινηματογραφική έξοδο στα multiplex στην πρώτη σειρά της ψυχαγωγίας τους. Δεν είναι τυχαίο, βέβαια, ότι στις πρωτιές του 2006, περιλαμβάνονται δυο σίκουελ και μια παιδική ταινία, γεγονός που αποδεικνύει ότι η οικογενειακή ταινία εξακολουθεί να φέρνει τα λεφτά της, όπως εξάλλου και οι περισσότερες από τις ταινίες franchise με δοκιμασμένες συνταγές, που εξάλλου συσσωρεύουν πρόσθετα έσοδα στα ταμεία των εταιριών με τα παράπλευρα προϊόντα (dvd, videogames, παιχνίδια). Το νέο μοντέλο που φαίνεται πάντως καθαρά πλέον να ακολουθούν οι μεγάλες εταιρίες είναι: λιγότερες υπερπαραγωγές και μεγαλύτερο βάρος στις θυγατρικές τους που αναζητούν τη χαμένη τιμή του κινηματογράφου, αυτήν που συνόδευε τον αρχικό του χαρακτηρισμό ως 7η τέχνη.

της Κύας Τζήμου

Οι ζωές των άλλων

20 Ιανουαρίου με 15 Φεβρουαρίου
ΨΗΦΙΑΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ / ΠΡΟΒΟΛΕΣ / ΒΙΒΛΙΑ / ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Μετακίνηση 1η

ΑΜΟΡΓΟΣ - ΣΧΟΙΝΟΥΣΑ - ΔΟΝΟΥΣΑ - ΗΡΑΚΛΕΙΑ - ΚΟΥΦΟΝΗΣΙ

ΧΟΡΗΓΟΙ

SONY

Budget
Car rental

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Κυριακάτικη

ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

NO PRODUCTION

ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΑΙΓΑΙΟΥ
ΚΑΙ ΝΗΣΙΩΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

ATHENS!

Highlights

EPT

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Νέα ήθη, νέα πραγματικότητα

της Βούλας Παλαιολόγου

Κράτησέ με

Ιλουστρασιόν

Πανδώρα

Ανακεφαλαιώνοντας όμως τη νέα εποχή του ελληνικού σινεμά συναντάμε και καινούργια δεδομένα που φιλοδοξούν να αλλάξουν το κατεστημένο της εσωστρέφειας: σήμερα η αγορά έχει ανοίξει. Δεκάδες παραγωγές γυρίζονται κάθε χρόνο, έτοιμες να δοκιμάσουν την τύχη τους ενώπιον θεατών, φεστιβάλ, βραβείων, εισιτηρίων. Οι εταιρείες διανομής πλέον τις επιλέγουν, τις διαφημίζουν, τις "παίζουν" στις αίθουσες. Αρκετές από αυτές κόβουν και εισιτήρια. Άλλες πάλι, πιο καλλιτεχνικές, προορίζονται για φεστιβαλική χρήση (ποιός είπε ότι δεν είναι χρήσιμο να ανικνεύονται οι τάσεις;). Το καινούργιο που έφερε η νέα εποχή είναι η ψηφιακή δημιουργία και οι διευκολύνσεις που παρέχει η νέα τεχνολογία, τα πρώτα δειλά βήματα προς την ευρωπαϊκή αγορά (ενθάρρυνση για συμπαραγωγές, σεμινάρια, δράσεις), νέοι θεσμοί προσεχώς, νέες προοπτικές για αρκετούς από τους ταλαντούχους σκηνοθέτες μας προς μια περισσότερο δημιουργική κατεύθυνση.

HIGHLIGHTS

Ποιά είναι τα πιο σημαντικά γεγονότα των τελευταίων χρόνων; Ο Χρυσός Φοίνικας του Θόδωρου Αγγελόπουλου (**Μια αιωνιότητα και μια μέρα**) ο οποίος παραμένει για δεκαετίες ο πιο διάσημος Έλληνας auteur, η υπογραφή Martin Scorseze στην ούγια της πιο ακριβής - ever - ελληνικής παραγωγής (**Νύφες**), το εισπρακτικό σουξέ 2-3 ελληνικών ταινιών (**Safe Sex**, **Λούφα** και **Παραλλαγή**, **Πολίτικη**

Κουζίνα), η επιτυχία του Φίλιππου Κουτσαφτή (**Αγέλαστος Πέτρα**) που άλλαξε την άποψή μας για το ντοκιμαντέρ, η αλλαγή φρουράς στις διοικήσεις των σχετικών κρατικών φορέων, το νεοσύστατο τμήμα κινηματογράφου στο ΑΠΘ, το glam χρώμα που έχει πλέον η απονομή των Κρατικών Βραβείων Ποιότητας, το DigitalWave και οι νέες τάσεις της ψηφιακής δημιουργίας, και βέβαια, το πολυαναμενόμενο συνέδριο των επαγγελματιών του χώρου περί κινηματογραφικής πολιτικής προσεχώς.

ΤΑΙΝΙΕΣ, ΤΑΣΕΙΣ, ΚΡΙΣΕΙΣ, ΕΠΙΚΡΙΣΕΙΣ

Οι κωμωδίες κατέχουν τη μερίδα του λέοντος στην προτίμηση των θεατών την τελευταία δεκαετία, με πρώτα δείγματα ανάλαφρης γραφής που "έσκασαν μύτη" στην εγχώρια κινηματογραφική επικαιρότητα πριν λίγα χρόνια: **Ένας κι Ένας** του Νίκου Ζαπατίνα με ήρωες έναν τρελό και ένα φυλακισμένο (Γιώργος Κιμούλης, Νίκος Καλογερόπουλος), **Φοβού τους Έλληνες** του ελληνοαυστραλού Τζον Τατούλις, με Λάκη Λαζόπουλο σε διπλό ρόλο δίδυμων αδελφών, κωμωδίες για το ...φανταρικό (**Γενναίοι της Σαμοθράκης**, **Ηθικόν Ακραιότατον** του Σταμάτη Τσαρουχά και **Σειρήνες στο Αιγαίο** του Νίκου Περάκη), **Χορωδία του Χαρίτωνα** του Γρηγόρη Καραντινάκη πιο πρόσφατα, κ.ά. Ακόμα πιο λαοφιλείς οι κωμωδίες με θέμα το σεξ - κατηγορία κλειδί - αρχής γενομένης με τον **Οργασμό της Αγελάδας** (ταινία για την εφηβεία, τα πρώτα ερωτικά σκιρτήματα, τα ταμπού) και τη **Διακριτική Γοητεία των Αρσενικών** (τρία κορίτσια δοκιμάζονται στο ερωτι-

Επιχειρώντας μια αποτίμηση της εγχώριας κινηματογραφικής σοδειάς των τελευταίων χρόνων, κάποιοι μιλούν αποθαρρυντικά: αργοπορία σε σχέση με τα διεθνή δεδομένα, προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι επαγγελματίες του χώρου (εξεύρεση χρηματοδοτών, ολιγωρία της πολιτείας σε θέματα θεσμικά που ενθαρρύνουν την εγχώρια κινηματογραφική δημιουργία, διανομή, προώθηση, προβολή) αλλά και ταινίες που δεν έλκουν θεατές, σενάρια υπό αμφισβήτηση, βιοτεχνικές παραγωγές με ελλείψεις και εκπώσεις, διψήφιοι αριθμοί εισιτηρίων...

κό παιγνίδι, σε μια Ελλάδα που οι κανόνες του φλερτ έχουν ανατραπεί οριστικά) της Όλγας Μαλέα, φάνηκε πως υπάρχει ανταπόκριση. Λίγο οι νεαροί πρωταγωνιστές, λίγο το ενδυματολογικό trendy και οι τρέχουσες αντίληψεις ατάκες, τι θέλουν οι σημερινοί τινέιτζερς – που σιγά μην ξέρουν τον Σφήκα ή τον Τορνέ; Ακολούθησαν: **Θηλυκή Εταιρεία** του Περάκη (παντρεμένες - πλην ερωτικά ανικανοποίητες - γυναίκες σε παροξυσμό), **Βίτσια Γυναικών** του Ζερβού (το **Σουβλίστε τους** είχε ξεσηκώσει παλιά τον εξώστη στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης), βεβαίως το **Safe Sex** των Ρέππα & Παπαθανασίου (ξεπέρασε στο ελληνικό box office το ρεκόρ της **Υπολοχαγού Νατάσας**), **Τεστοστερόνη** του Πανουσόπουλου, κ.ά., καθώς και κωμωδίες που σκηνοθετούν γνωστοί ηθοποιοί (**P-20** του Λαζόπουλου, **Στάκαμαν** και **Η Γυναίκα είναι... πολύ σκληρός άνθρωπος** του Καφετζόπουλου, **Straight Story** των Κυριακίδη - Μουρίκη, **Μια μέλισσα τον Αύγουστο** του Αθερίδη, κ.ά).

Η τάση της (τηλεόπληκτης) εποχής μας προτείνει κωμωδίες εμπορικού προφίλ και καστ πανελληνίας αποδοχής. Άλλες προσελκύουν κόσμο: **Πέντε λεπτά ακόμη** του Ξανθοπούλου (Χαραλαμπίδου, Μουρατίδης, Μπαλά), **Μια μέλισσα τον Αύγουστο** (Αθερίδης, Καρύδη, Λουδάρος, Βολιώτη), κ.ά. Άλλες όχι: **Κόκκινος Δράκος** του Μανούσου Μανουσάκη (Κουλιανού, Κοντογιαννίδης, Μάνεσης), **Μια υπέροχη μέρα** του Ντίνου Μαυροειδή (Ζούνη, Μαρκουλάκης, Μπαλά, Κυριακίδη, Καραμίκος), **Κωλύματα** του Τάκη Τουλιάτου (Ζούνη, Μπισταντζόγλου, Σκιαδαρέσης, Χατούπη), **Ιλουστρασιόν** του Διονύση Χαριτόπουλου (Αλιμόνου, Παπούλια, Μπέζος)...

Τελευταία, η θεματολογία των ελληνικών ταινιών απευθύνεται σε πιο νεανικό target group θεατών, όχι απαραίτητα μνημένο στα σινεφίλ στάνταρ του παρελθόντος. Είδαμε στις αίθουσες ταινίες όπως: **E-mail** του Μάρκου Χολέβα (επικοινωνία στις σχέσεις), **Μην περνάς, ανάβει κόκκινο** της Ισαβέλλας Μαυράκη (μαθητικές καταλήψεις στα χρόνια του "κάτσε καλά Γεράσιμε"), **Δεκαεπτά στα Δεκαοκτώ** του αείμνηστου Μίμη Κουγιουμτζή (το τελευταίο ξέγνοιαστο καλοκαίρι μιας παρέας λίγο πριν την ενηλικίωση), **Πολαρόντ** του Άγγελου Φραντζή (νεαροί Αθηναίοι διασκεδάζουν, συζητούν, εργάζονται, ερωτεύονται στα χρόνια της υπερπληροφόρησης, του clubbing και του απομυθοποιημένου σεξ), **Η 'εύκολη' Λία** του Βαγγέλη Σειτανίδη (για τον τρόπο που ερωτεύονται τα σημερινά χειραφετημένα κορίτσια)...

Με σημείο αναφοράς το ασπρόμαυρο **Τέλος Εποχής** του Αντώνη Κόκκινου, στις πλέον δημοφιλείς ελληνικές παραγωγές των τελευταίων χρόνων συγκαταλέγονται αυτές που μας μεταφέρουν back to '60s: ο Γιώργος Τσεμπερόπουλος στην **Πίσω Πόρτα** ανατρέπει στην εφηβεία του με φόντο την Αθήνα της χουντικής «ευταξίας», της ανοικοδόμησης, της «αρπαχτής». Νοσταλγικό και το βραβευμένο στη Θεσσαλονίκη **Αγάπη στα 16** του Κύπριου Κώστα Χαλαλάμπους (φάρσες, αθωότητα, μπανιστήρι), καλογυρισμένο το **Peppermint** του Κώστα Καπάκα (όπως και η φετινή **Urania** του), ενδιαφέρον το **Δύσκολοι Αποχαιρετισμοί: ο μπαμπάς μου** της Πένυς Παναγιωτοπούλου, και βέβαια, η **Πολίτικη Κουζίνα** του Τάσου Μπουλμέτη που "έσκισε" σε εισπράξεις. Λίγες ταινίες "εποχής" γυρίζονται στην εγκώρια παρα-

γωγή: κάθε απόπειρα απαιτεί budget, οργάνωση, κοστούμια, σκηνικά, γερανούς, εξειδικευμένους επαγγελματίες και πολλά χρόνια... φαγούρα όπως φάνηκε στις **Νύφες** και στην πολύχρονη προετοιμασία της πιο ακριβής ελληνικής παραγωγής, με διεθνές πολυπρόσωπο καστ (Damian Lewis, Steven Berkoff, Andrea Ferreol, μεταξύ άλλων) που μας μεταφέρει στο καλοκαίρι του 1922 και σε ένα εν πλω ταξίδι με το υπερκεάνιο King Alexander. Το low budget **Χάνι** π.χ. του Γιώργου Μπακόλα (αναφέρεται σε μια πόλη της Οθωμανικής Ανατολής στις αρχές 20ού αιώνα), παρότι βραβεύτηκε στη Θεσσαλονίκη, ποιό το είδαν; Αντιστοίχως, **Θεατρίνες** του Παναγιώτη Πορτοκαλάκη (ίντριγκες και πάθη βυζαντινής εποχής), **Αλεμάγια** του Ηλία Γιαννακάκη, **Μεταμφισμένη Γυναίκα** του Κώστα Αριστόπουλου; Για τέτοιου είδους παραγωγές όμως, έχουμε ακόμα δρόμο... Χρειάζονται γνώσεις, λεφτά, τα ξέρουμε... Στο μεταξύ, περιμένουμε να δούμε και το **Ελ Γκρέκο** του Γιάννη Σμαραγδή, απαιτητική και πανάκριβη παραγωγή κατά τους συντελεστές της.

Λίγες είναι πλέον οι ταινίες με περιεχόμενο πολιτικό (π.χ. **Ένα τραγούδι δεν φτάνει** της Ελισάβετ Χρονοπούλου που αναφέρεται στις διώξεις της χούντας), εκτός βεβαίως από όσες αναφέρονται στον εμφύλιο – αγαπημένο θέμα αρκετών Ελλήνων κινηματογραφιστών (π.χ. **Βαρέα Ανθυγιεινά** του Αντώνη Παπαδόπουλου, **Η σκόνη που πέφτει** του Τάσου Ψαρρά, η φετινή **Πανδώρα** του Γιώργου Σταμπούλου, κ.ά.). Οι ραγδαίες κοινωνικές εξελίξεις της τελευταίας δεκαετίας εμπνέουν τους Έλληνες σκηνοθέτες σε ταινίες που αναφέρονται στη μετανάστευση: **Από το χιόνι** του Σωτήρη Γκορίτσα (οδοιπορικό του σύγχρονου Βαλκάνιου μετανάστη προς την Ελλάδα της ευημερίας), **Κλειστοί Δρόμοι** του Σταύρου Ιωάννου (Κούρδοι στις πλατείες της Αθήνας), **Ιρίνα** του Κυριάκου Κατζουράκη (επαναπατρισθέντες της πρώην Σοβιετικής Ένωσης), **Το πέρασμα** του Δημήτρη Σταύρακα (με ήρωα μετανάστη από το Μπαγκλαντές), **Λιούμπη** της Λάγιας Γιούργου και **Ρακούσκα** της Φωτεινής Σισκοπούλου με ηρωίδες όμορφες καταπιεσμένες Ρωσίδες, το πολυβραβευμένο φέτος **Έντουαρτ** της Αγγελικής Αντωνίου (αληθινή ιστορία νεαρού Αλβανού καταδικασμένου για φόνο στον Κορυδαλλό), και βέβαια, οι ταινίες του Κωνσταντίνου Γιάνναρη (**Από την άκρη της πόλης**, **Όμηρος**), masterpieces του σύγχρονου ελληνικού σινεμά.

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ, ΞΕΧΑΣΜΕΝΑ

Υπάρχουν και ταινίες που ελάχιστοι θεατές - κυρίως φεστιβαλικοί - είδαν: δυσπιστία των εταιρειών διανομής προς τις ντόπιες ταινίες (ακόμη και τις βραβευμένες όπως π.χ. **Τα χρυσά μήλα των εσπερίδων** της Σοφίας Παπαχρήστου); Αδιαφορία του mainstream θεατή προς πρωταγωνιστές που δεν είναι sex symbol της τρέχουσας σεζόν (**Το αίνιγμα** του Γιάννη Σολδάτου με τους βετεράνους Θανάση Βέγγο - Γιώργο Βελέντζα - Αλέξη Δαμιανό); Μήπως η αισθητική / προβληματική στα σενάρια τους κρίνεται εκτός εποχής ή μόδας; Δεκάδες ταινίες γυρίζονται κάθε χρόνο και "περνάνε στο ντουκού" (άλλοτε δικαιολογημένα, άλλοτε όχι). Αναφέρουμε ενδεικτικά: **Το μήλον της Έριδος** του Βασίλη Μπουτουύρη

Παρακαλώ γυναίκες μην κλαίτε

Έντουαρτ

Η ψυχή στο στόμα

Λούφα και Παραλλαγή: Σειρήνες στο Αιγαίο

ΠΟΛΙΤΙΚΗ Κουζίνα

Πεθαίνοντας στην Αθήνα

(δύο αδέρφια, μια μοιραία γυναίκα, ένα ερωτικό τρίγωνο), **Έξι με έξι** του Γιάννη Πετρόπουλου (άγρυπνες νύχτες ενός ασυμβίβαστου ρόκερ), **Χαμένος Παράδεισος** του Θανάση Αντωνίου (ένας ορεσίβιος εμμοιοληπτικός, μια νεαρή που κάνει ωτοστόπ, ένα ατελές πείραμα για φρενοβλαβείς), **Κανείς δεν κάνει σε όλα** του Διονύση Γρηγοράτου (ραδιενεργά απόβλητα, ένας καλωδιωμένος... Ρομπέν των Δασών, μια τραγουδιάρα, ένα ζοφερό μέλλον), **Εποχή των Ασεβών** του Δημήτρη Μελέτη (ένας περιθωριακός συγγραφέας, ένας τρομοκράτης, ένας διεφθαρμένος αξιωματικός της ΚΥΠ), **Χειμωνιάτικη Νοσταλγία** του Κώστα Αιμιάν (ένας ετοιμοθάνατος θυμάται τις πατρικές διδασχές), **Όταν χορέψουμε μαζί..** του Αδριανού Γεωργαντά (ο Λάζαρος Γεωργακόπουλος σε ρόλο loser που ψάχνεται και ψάχνει), **Κόκκινη Πέμπτη** του Χρίστου Σιοπακά (ένας λαθρέμπορος προβάτων που θέλει να αγοράσει το πιο αστραφτερό πούλιμαν που υπάρχει), η εφιαλτική **Ουτοπία** του Γιώργου Καρυπίδη, το φολκλορικό **Όνειρο του Ίκαρου** του Κώστα Νάτση (με πρωταγωνιστές τους Νίκο Αλιάγα και Άνα Μουγκλαλός), κ.ά.

ΒΕΤΕΡΑΝΟΙ, ΝΕΟΙ, ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΙ, ΨΗΦΙΑΚΟΙ

Αρκετοί αξιόλογοι Έλληνες σκηνοθέτες προηγούμενης γενιάς δηλώνουν σήμερα παρόντες. Κάποιοι - ήσσονες - όπως ο πολυβραβευμένος, έμπειρος, ακούραστος Νίκος Παναγιωτόπουλος, όχι μόνο κάνουν ταινία κάθε χρόνο αλλά τολμούν ακόμα να δοκιμάζουν τα είδη, τα μέσα, την αντοχή τους. Με τίτλους (**Οι τεμπέληδες της εύφορης κοιλάδας**, **Μελόδραμα**, **Ονειρεύομαι τους φίλους μου**, **Αυτή η νύχτα μένει**, **Delivery**) που κοσμούν το ανθολόγιο της εθνικής μας κινηματογραφίας, ο βετεράνος σκηνοθέτης φέτος πρότεινε μιούζικαλ (**Πεθαίνοντας στην Αθήνα**) και συνεχίζει την προπόνηση...

Εν ενεργεία και ο Παντελής Βούλγαρης (οι **Νύφες** του προβλήθηκαν παντού στις αίθουσες της χώρας) ή ο πάντα εύχαρις Σταύρος Τσιώλης (**Έρωτας στη Χουρμαδιά**, **Παρακαλώ γυναίκες μην κλαίτε**, **Ας περιμένουν οι γυναίκες, Φτάσαμεεε!**), κάποιοι από αυτούς (π.χ. Νίκος Νικολαΐδης) επιμένουν στα δικά τους, άλλοι (π.χ. Νίκος Κούνδουρος) βρίσκονται σε περισυλλογή (από την τελευταία αντιπολεμική ταινία του **Οι φωτογράφοι** πέρασαν χρόνια. Υπάρχει βέβαια και ο Θόδωρος Αγγελόπουλος, που δεν ξέρουμε τι μας επιφυλάσσει παρακάτω (**Το λιβάδι που δακρύζει** ήταν το πρώτο μέρος της τριλογίας που υποσχέθηκε).

Ενδιαφέρον παρουσιάζουν οι ανεξάρτητες χαμηλού προϋπολογισμού ταινίες σκηνοθετών με προσωπική, μοντέρνα γραφή: Δημήτρης Αθανίτης (**Αντίο Βερολίνο**, **Καμιά συμπάθεια για το διάβολο**, **Η πόλη των θαυμάτων**), Ελένη Αλεξανδράκη (**Νοσταλγός**), Βασίλης Μαζωμένος (**Το χρήμα**), Θάνος Αναστόπουλος (**Όλο το βάρος του κόσμου**), Ρένος Χαραλαμπίδης (**No Budget**

Story, **Φτηνά Τσιγάρα**, **Η καρδιά του κτήνους**), Στέργιος Νιζήρης (**Είναι ο θεός μάγισσας**), Ντένης Ηλιάδης (**Hardcore**), Αλέξανδρος Πανταζούδης (**Μη φεύγεις**), Βασίλης Κατσίκης (**CCTV**), κ.ά., καθώς και όσοι συμμετείχαν στο φετινό DigitalWave του Νοεμβρίου.

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΣΤΟ ...ΠΛΑΤΟ

Λίγες αναλογικά οι Ελληνίδες που ασχολούνται με το σινεμά: Αγγελική Αντωνίου (**Δονούσα**, **Χαμένες Νύχτες**, **Eduart**), Κατερίνα Ευαγγελάκου (**Θα το μετανιώσεις**, **Ώρες κοινής ησυχίας**), Λουκία Ρικάκη (**Συμφωνία Χαρακτήρων**, **Κράτησέ με**, **Ο άλλος**), Στέλλα Θεοδωράκη (**Παρά λίγο, παρά τρία, παρά πόντο**), Πένυ Παναγιωτοπούλου (**Δύσκολοι αποχαιρετισμοί: ο μπαμπάς μου**), Λάγια Γιούργου (**Λιούμπη**), Φωτεινή Σισκοπούλου (**Ρακούσκα**) και μερικές ακόμη. Πιο εμπορική όλων; Η Όλγα Μαλέα. Πιο αντιεμπορική; Η (διανοούμενη) Αντουανέτα Αγγελίδη (**Κλέφτης ή πραγματικότητα**), η μόνη που ασχολήθηκε με την μη αφηγηματική μυθοπλασία. Πολλά υποσχόμενη; Η νεαρή Κωνσταντίνα Βούλγαρη, με την πρώτη της μεγάλου μήκους ταινία **Η + Σ**, έτοιμη να προβληθεί προσεχώς.

ΜΑΚΡΙΝΕΣ ΑΠΟΥΣΙΕΣ

Κάποτε στο λήμμα ελληνικός κινηματογράφος απαντούσαν οι αναφορές στον Τζαβέλα, στον Φίνο, στους σπουδαίους κωμικούς, στον **Δράκο**, στη **Στέλλα**, στον **Ζορμπά**. Απαντούσαν τα ονόματα Έλλη, Τζένη, Αλίκη. Μετά ήρθε ο Νέος Ελληνικός Κινηματογράφος, η μεταπολίτευση, ο Ραφαηλίδης, Κατόπιν ο Στάθης Ψάλτης, τα σίριαλ, η ευημερία, το life style, τα κολιγουντιανά σουξέ (über alles), το ευρώ, τα πολυσινεμά. Ιδέες ξέφτισαν, προσδοκίες αθετήθηκαν, πολλά δεδομένα στην καθημερινή ζωή του νεοέλληνα άλλαξαν άρδην, επηρεάζοντας ευθέως και αναλόγως την αισθητική και τη θεματολογία του ελληνικού σινεμά. Σχεδόν μόνος στην ομίχλη της καλλιτεχνικής εξορίας ο Αγγελόπουλος έψαχνε έδαφος να στησει λάβαρο. Τα κατάφερε και έβαλε την Ελλάδα στον χάρτη. Ποιός δεν το αναγνωρίζει; Μαζί του, 4-5 ακόμα μοναχικοί καβαλάρηδες κράτησαν αναμμένη την ίσκα της έμπνευσης: Τορνές, Μαρκετάκη, Λιάπα, Μπίστικας, Δαμιανός. Και δεν μνημονεύουμε μόνο ηθοποιούς ή σκηνοθέτες. Στο απουσιολόγιο προστέθηκε προσφάτως και ο κορυφαίος σκηνογράφος Βασίλης Φωτόπουλος, που μετά το Όσκαρ προτίμησε την ιδιωτέυση. Θα μας λείψουν...

Παλιά ήταν τα ηγησάκια στο ΝΤΟΡΕ, τα δείπνα στο ΟΛΥΜΠΟΣ - ΝΑΟΥΣΑ, ο Μάνος, η Μελίνα, οι μαλλιάδες σινεφίλ, οι "κουλτουριάρικες" ταινίες, το φέρετρο που κατέβασε ο β' εξώστης, το αντιφεστιβάλ. Κατόπιν, την εσωστρέφεια και τον μεγαλοϊδεατισμό του ΝΕΚ διαδέχεται η ελαφρότητα (το **Safe Sex** εγκαινιάζοντας μια νέα περίοδο στο ελληνικό σινεμά ξαναθύμισε στους θεατές την κωμωδία σουξέ).

Ωστόσο ποτέ δεν έλειψαν και σκηνοθέτες -πολλά υποσχόμενοι κάποτε-, που βραβεύτηκαν, συζητήθηκαν, προκάλεσαν, πρότειναν... Γιατί σήμερα είναι απόντες; Ο Τάκης Σπετσιώτης (**Μετέωρο και σκιά**), ο Χριστόφορος Χριστοφής (**Περιπλάνηση**, **Ρόζα**, **Βασίλισσα Μαϊμού**), ο Νίκος Τρανταφυλλίδης (**Ράδιο Μόσχα**, **Screenin' Jay Hawkins**), ο Στράτος Τζιτζής (**Η αγάπη είναι ελέφαντας**) κ.ά.; Γιατί αργούν τόσο σκηνοθέτες όπως π.χ. ο Δήμος Αβδελιώδης (**Η εαρινή σύναξις των Αγοφυλάκων**) ή ο Μενέλαος Καραμαγιώλης (**Ρομ**, **Black Out**) να γυρίσουν την επόμενη ταινία τους (**Τρικυμία** και **Jade** αντίστοιχα); Από τους νεότερους, ο Γιώργος Ζαφείρης π.χ., μετά τη βραβευμένη **Εφήμερη πόλη** το 2000 δεν έχει παρουσιάσει δουλειά του. Η ασυνέχεια της καλλιτεχνικής τους διαδρομής γεννά ερωτηματικά. Ανακαίτησθη η έμπνευση ή τους παραμέρισε το κατεστημένο;

Μέσα στη multi culti ανακατωσούρα της εποχής ξεχωρίζουν κάποιοι (ετών 40φεύγα) που ψάχνουν για οξυγόνο: Κωνσταντίνος Γιάνναρης, Νίκος Γραμματικός (**Οι εποχές των δολοφόνων**, **Βασιλιάς**, **Αγρύνια**, κ.ά.), Χρήστος Δήμας (**Οι ακροβάτες του κήπου**), Γιάννης Φάγκης (**Πες στη μορφίνη ακόμα την ψάχνω**), Γιάννης Οικονομίδης (**Σπιρτόκουτο**, **Η ψυχή στο στόμα**), Πάνος Κούτρας (**Η επίθεση του γιγαντιαίου μουσακά**, **Αληθινή ζωή**), Άγγελος Φραντζής (**Το όνειρο του σκύλου**), Αλέξανδρος Βούλγαρης (**Κλαίς**, **Ροζ**) και κάποιοι ακόμα που δεν περιμένουν την ουράνια έμπνευση ούτε την κρατική επιχορήγηση για να εκφραστούν. Αλλά και νεότεροι ταλαντούχοι μικρομηκάδες που ετοιμάζουν το άλμα τους στη μεγάλη μήκους ταινία: Έκτορας Λυγίζος, Σύλλας Τζουμέρκας, Αλέξης Αλεξίου, Παναγιώτης Φαφούτης, κ.ά. Θα τους περιμένουμε...

Aν ανατρέξουμε στα τοπικά box office κάθε χώρας, εκείνο που θα διαπιστώσουμε είναι ότι στην κορυφή των προτιμήσεων, στις περισσότερες από αυτές, βρίσκονται εγχώριες παραγωγές. Και φυσικά δεν μιλάω μόνο για την Αμερική και τις εκατοντάδες αγγλόφωνες ταινίες. Στην Ν. Κορέα, ας πούμε, το 2006 οι 8 πρώτες ταινίες στο box office ήταν κορεάτικες. Στην Ελλάδα, όμως, εδώ και πολλά χρόνια ο θεατής αποφεύγει όπως ο διάολος το λιβάνι, τις μη υποτιτλισμένες παραγωγές, κοινώς τις ελληνόφωνες. Ο κανόνας επιβεβαιώνεται, βέβαια, από τις εξαιρέσεις του, με ταινίες όπως το **Safe Sex**, την **ΠΟΛΙΤΙΚΗ Κουζίνα** και τη σεζόν 2005-2006 τη **Λούφα και Παραλλαγή: Σειρήνες στο Αιγαίο**. Μέσα στο 2006, όμως, η ελληνική ταινία δείχνει να ξαναβρίσκει το κοινό της, βελτιώνοντας την εμπορική της φόρμα και ρίχνοντας το κύριο βάρος της, ως είθισται, στο είδος της κωμωδίας. Οι «Σειρήνες» έκλεισαν με 590.000 εισιτήρια εντός του 2006, ξεπερνώντας έτσι σε σύνολο, από την πρώτη της προβολή, κατά πολύ το ένα εκατομμύριο. Πράγμα πρωτοφανές, όμως, δυο ακόμα ελληνικές ταινίες, που σημειωτέον δεν έχουν ολοκληρώσει την εμπορική τους καριέρα, εισχώρησαν στη δεκάδα του ελληνικού box office. Τα 340.000 εισιτήρια του **Πέντε λεπτά Ακόμα** και τα 350.000 του **Straight Story**, άλλαξαν τη μορφή του κατ' εξοχήν ξενοκρατούμενου εγχώριου box office. Το αν θα καταφέρει ποτέ η χώρα να μικρύνει την ψαλίδα ανάμεσα στην καλλιτεχνική αξία και την εμπορική απήχηση, είναι κάτι που θα φανεί στο μέλλον και είναι εξάλλου ένα πρόβλημα που βασανίζει σε παγκόσμια κλίμακα τα κινηματογραφικά δρώμενα. Μια σύγκριση του συνολικού παγκόσμιου box office για το 2006 με το εγχώριο θα μας έδινε μια ξεκάθαρη εικόνα των προτιμήσεων του Έλληνα.

Casino Royale

Πέντε λεπτά ακόμα

Πειρατές της Καραϊβικής: Το σεντούκι του νεκρού

Λούφα και Παραλλαγή: Σειρήνες στο Αιγαίο

ταινίες όπως τα **Scary Movie 4**, **Saw 3**, **Silent Hill** και **Προφητεία**, ξεπέρασαν σε εισιτήρια τη **Βαβέλ**, το **Volver** και το **Brokeback Mountain**, σκιάζοντας ακόμα και υπερπαραγωγές όπως το **Superman Returns** και το **Poseidon**.

Ελπιδοφόρο είναι ότι παρά την κρίση των προηγούμενων χρόνων, ο Έλληνας δε δείχνει διάθεση να καθίσει σπίτι του και ν' αρκεστεί στις ευκολίες που του προσφέρουν οι νέες τεχνολογίες εντός της οικίας του. Μακροπρόθεσμα φαίνεται πως οι πολλαπλές ιντερνετικές και «φορητές» επιλογές οικιακής ψυχαγωγίας θα βλάψουν περισσότερο το χώρο του dvd παρά την προσέλευση του κοινού στις αίθουσες. Γεγονός παραμένει ότι το 95% των εισιτηρίων του 2006 κόπηκε σε κάποιο από τα multiplex και οι πολυχώροι σινεθέασης και ψυχαγωγίας κερδίζουν όλο και μεγαλύτερη μερίδα του κοινού, μια και οι καινούριες γενιές θεατών τις προτιμούν σαφώς. Ο αριθμός των εισιτηρίων, όμως, δεν επηρεάζει την εξέλιξη του λεγόμενου «ποιοτικού» σινεμά (χαρακτηρισμός που μισώ και μου «κάνει») σε μιζέρια, ό,τι ακριβώς δεν πρεσβεύουν οι νέοι δημιουργοί). Έτοιμες ταινίες δεν θα πάψουν να γυρίζονται αφού η ποιότητα τους είναι αντιστρόφως ανάλογη από το μπάτζετ τους και δεν «μπαίνουν» ποτέ μέσα. Το ευχάριστο είναι ότι οι λιγοστές παραδοσιακές αίθουσες που αντιστέκονται ακόμα στη χιονοστιβάδα των multiplex βρίσκουν τον προορισμό τους, προβάλλοντας για πολλές βδομάδες αυτές τις «μικρές» ταινίες, οι οποίες συναντούν το κοινό τους όχι μόνο χάρη στις κριτικές, που λίγο διαβάζει ο Έλληνας, αλλά κυρίως χάρη στη «διαφήμιση» από στόμα σε στόμα. Εξάλλου, η αναμφισβήτητη επιτυχία του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης και των αθηναϊκών Νυχτών Πρεμιέρας δείχνει ότι μια ολοκαίνουρια γενιά σινεφίλ, είναι «ανοιχτή» σε κάθε νέα πρόκληση και έτοιμη να στηρίξει το σινεμά με την πιο πλατιά του έννοια.

Παγκόσμιο Box office	Πανελλαδικό Box office
1 Πειρατές της Καραϊβικής: Το Σεντούκι του Νεκρού	Λούφα και Παραλλαγή: Σειρήνες στο Αιγαίο
2 Κώδικας Ντα Βίντσι	Κώδικας Ντα Βίντσι
3 Τα Χρονικά της Νάρνια	Πειρατές της Καραϊβικής: Το Σεντούκι του Νεκρού
4 Η Εποχή των Παγετώνων 2	Casino Royale
5 X-Men: Το Τελευταίο Οχυρό	Η Εποχή των Παγετώνων 2
6 Cars	5 Λεπτά Ακόμα
7 Superman Returns	Τα Χρονικά της Νάρνια
8 Casino Royale	Ο Διάβολος Φοράει Prada
9 Mission Impossible 3	Straight Story
10 Μια Νύχτα στο Μουσείο	Ο Πληροφοριοδότης

Η σύμπτωση στις περισσότερες ταινίες δείχνει ότι το χολιγουντιανό marketing και το ιδιαίτερα προνομιούχο σύστημα διανομής έχει αποτελέσματα. Οι ταινίες για όλη την οικογένεια, οι περιπέτειες καταγιστικής δράσης και οι κωμωδίες έχουν την πρώτη θέση, ενώ με εξαιρετικά μεγάλα ποσοστά στις χαμηλότερες θέσεις του box office εμφανίζονται οι ταινίες τρόμου, είδος που σε τελευταία ανάλυση απευθύνεται σε μια «ειδική» μερίδα του νεανικού κυρίως κοινού, που μόλις και καλύπτει το όριο του χαρακτηρισμού άνω των 17. Έτσι,

Εσύ, τι είδες πέρυσι;

της Κύας Τζήμου

Το ποδόσφαιρο λένε κάποιον μοιάζει με κινηματογραφική ταινία: έχει πλοκή, αφανείς κι επιφανείς ήρωες, οι κακοί συχνά φοράνε... μαύρα και ενίοτε το αποτέλεσμα είναι... σκηνοθετημένο! Ο κινηματογράφος πάλι φαντάζει πολλές φορές με ποδοσφαιρικό ματς: υπάρχει κόντρα ανάμεσα στους χαρακτήρες, ένταση, συχνά γίνονται παράνομα μαρκαρίσματα, κάποιες φορές σφυρίγματα αλλά και οφσάιντ που βγάζουν... μάτι! Επόμενο είναι, όταν οι δυο τους συναντιούνται, να γεννιούνται έντονα συναισθήματα! Σε αυτό το ιδιόμορφο κινηματογραφικό... γήπεδο κατεβαίνει τις επόμενες ημέρες το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης για να παίξει... μπάλα με ένα αφιέρωμα στις ταινίες που μιλούν, δοξάζουν, αποκαλύπτουν, κάνουν κριτική και εμπνέονται από τον κόσμο του ποδοσφαίρου.

Διοργάνωση: ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ - ΥΦΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ
Με την υποστήριξη: SUPERLEAGUE, ADIDAS, ΔΗΜΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΝΟΜΑΡΧΙΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
Χορηγοί επικοινωνίας: METROPOLIS, METROSPORT

8-14 Φεβρουαρίου 2007

ΟΛΥΜΠΙΟΝ Galaxia Vacation Club

Φίμπεν, ο μπόμπιρας των γηπέδων

Η φανέλα με το Νο. 9

«Φίμπεν, ο μπόμπιρας των γηπέδων» (1974)

του Μπο Βίντεμπεργκ

Ο πατέρας του Τόμας Βίντεμπεργκ (Οικογενειακή γιορτή) υπογράφει αυτή τη γυρισμένη σε σινεμασκόπ ταινία, για έναν εξαχρονο πισσιρικά με ιδιαίτερες ικανότητες στις ντρίμπλες, που γίνεται μέλος της Εθνικής Ομάδας Ποδοσφαίρου της Σουηδίας και αναδεικνύεται σε σωτήρα της ομάδας του! Η πρωτοφανής επιτυχία, η δόξα και το χρήμα έρχονται σε αντίθεση με τη μικρή του ηλικία, το «σταν σίστεμ» και την έλλειψη επικοινωνίας με του μεγαλύτερους του.

«Η φανέλα με το Νο 9» (1988)

του Παντελή Βούλγαρη

Πατώντας στο ομώνυμο μυθιστόρημα του Μένη Κουμανταρέα, η ταινία παρακολουθεί τη ζωή και τα έργα του Βασίλη Σερέτα, νέου, άγνωστου, φτωχού, αλλά ταλαντούχου και φιλόδοξου ποδοσφαιριστή, που ονειρεύεται να κατακτήσει τα γήπεδα. Σε μια διαδρομή που θα τον φέρει από τη Θεσσαλονίκη, στο Βόλο και από εκεί στην Αθήνα, γευόμαστε μαζί του τη λάσπη των γηπέδων, τη μοναξιά της επαρχίας, τους "πουλημένους" αγώνες, τα παραγοντλίκια και την εφήμερη λάμψη της επιτυχίας.

«Offside» (2006)

του Τζαφάρ Παναχί

Η ιστορία μια ομάδας από σύγχρονες Καλιπάτειρες που θέλουν να παρακολουθήσουν ένα ποδοσφαιρικό ματς, κάτι που απαγορεύει ο νόμος στο Ιράν. Ο αγώνας μερικών γενναίων γυναικών για το δικαίωμά τους να... κάνουν παιχνίδι, μια κωμωδία για μια πραγματική τραγωδία, η ταινία του ιρανού σκηνοθέτη διακρίθηκε στο γήπεδο της κριτικής, απέσπασε το δεύτερο βραβείο πέρυσι στο Βερολίνο και φυσικά απαγορεύτηκε στη χώρα του.

«Goal» (2005)

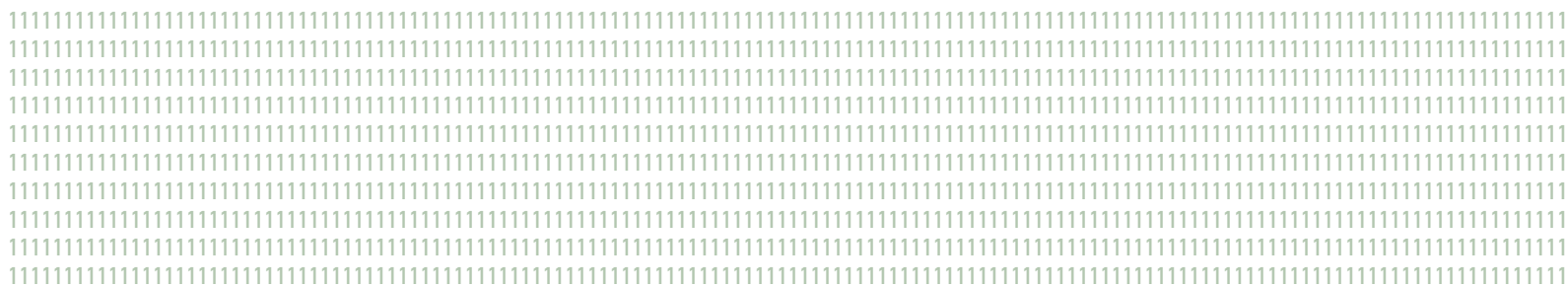
του Ντάνι Κάνον

Βασισμένη στο μυθιστόρημα του Ρόμπερτ Ρίγκμπι (εκδόσεις Ελληνικά Γράμματα), η ταινία είναι το πρώτο μέρος μιας τριλογίας με κεντρικό ήρωα έναν ταλαντούχο λατινοαμερικανό ποδοσφαιριστή από το Λος Άντζελες, ο οποίος ακολουθεί το όνειρο της ζωής του, που είναι να παίξει ποδόσφαιρο στην Ευρώπη. Από τα βασικά προτερήματα της ταινίας, που πραγματοποιήθηκε με τις ευλογίες της FIFA, η αληθοφάνειά της: είναι γυρισμένη σε πραγματικά γήπεδα και αθλητικές εγκαταστάσεις στο Νιουκάστλ, με τη συμμετοχή γνωστών αστέρων (Μπέκαμ, Ζιντάν, Σίρερ).

Ζιντάν (2006)

του Ντάγκλας Γκόρντον

Διακεκριμένος εικαστικός, εμπνέεται από έναν από τους καλύτερους παίκτες όλων των εποχών και φιλοτεχνεί το πορτρέτο του. Ο Ντάγκλας Γκόρντον τοποθετεί 17 κάμερες στο τερνόν του αγώνα Ρεάλ Μαδρίτης – Βαγιαρεάλ κι εστιάζει στον Ζινεντίν Ζιντάν. Κάθε ανάσα, κάθε κίνηση και κάθε ματιά του καταγράφηκαν και μεγεθύνθηκαν για να υμνήσουν ένα ζωντανό θρόλο των γηπέδων. Υπό τους καταϊγιστικούς ήχους των Mogwai και με τη φωνή του Ζιζού σε voice over, το ντοκιμαντέρ αυτό αποτελεί μια ωδή στη μοναξιά ενός εξαιρετικού αθλητή.

Offside

Ζιντάν

Goal!

Boleiros

Boleiros-Μια εποχή ποδοσφαίρου (1998) του Ugo Giorgetti

Έξι ηλικιωμένοι κύριοι συναντιούνται σ' ένα καφενείο στο Sao Paulo, και τα λένε. Μιλούν για τα περασμένα ποδοσφαιρικά μεγαλεία, για ξεπεσμένους παράγοντες ή προπονητές, για την ακμή και την παρακμή παλιών άσων του γηπέδων, για τη διαπλοκή και τα συμφέροντα, για τα βρώμικα ποδοσφαιρικά κυκλώματα και γίνονται έτσι ουσιαστικά οι αφηγητές της ταινίας...

Ένας τελικός αθλητικός από τους άλλους (2003) του Johan Kramer

Το παιχνίδι ανάμεσα στις δύο «χειρότερες» (σύμφωνα με την κατάταξη που πήραν στους προκριματικούς του Μουντιάλ του 2003) εθνικές ομάδες του κόσμου, του Μπουτάν και της νήσου Μοντσεράτ, δεν θα μπορούσε να είναι παρά αυτό. Ορμώμενος από την «ηχηρή» αποτυχία της εθνικής Ολλανδίας να μπει στην τελική φάση του Μουντιάλ, ένας διαφημιστής οργανώνει έναν ιδιότυπο τελικό, ανάμεσα στις ομάδες των δύο μικροσκοπικών κρατών, που το ένα αγνοούσε την ύπαρξη του άλλου!

Shoot Goals! Shoot Movies!

Τέτοιο ποδόσφαιρο δεν έχει ξαναπαιχτεί (1970) του Hellmuth Costard

Τρεις δεκαετίες πριν από τον «Ζιντάν, ένας γερμανός κινηματογραφιστής παρακολουθεί ταυτόχρονα από οκτώ κάμερες τον Τζορτζ Μπεστ σε ένα άνευ σημασίας παιχνίδι της Μάντσεστερ εναντίον της Κόβεντρι το 1970. Μια πειραματική ταινία που αισθητικά είναι ό,τι πιο ριζοσπαστικό μπορεί να υπάρξει από την καταγραφή ενός ματς και το άκρως αντίθετο των συνηθισμένων τηλεοπτικών μεθόδων καταγραφής ενός αγώνα. Μια σύνθετη μελέτη της συμπεριφοράς και της τακτικής ενός μεγάλου ποδοσφαιριστή, μια εύγλωττη συνέντευξη χωρίς λόγια!

Shoot Goals! Shoot Movies! των Erika Harzer/Kalle Staymann

Το 2004, το Talent Campus της Μπερλινάλε διοργάνωσε διαγωνισμό με θέμα το ποδόσφαιρο. Στον αγώνα πήραν μέρος 611 νέοι σκηνοθέτες που έπρεπε ν' απαντήσουν με κινηματογραφικό τρόπο στο ερώτημα γιατί αγαπούν το ποδόσφαιρο. 44 από αυτές τις ταινίες μικρού μήκους και animation συνιστούν ένα μοναδικό ματς από εικόνες ομορφιάς, πάθους, δύναμης και συγκίνησης από όλες τις γωνίες του κόσμου: Αργεντινή, Βραζιλία, Γερμανία, Γουατεμάλα, ΗΠΑ, Δανία, Ελβετία, Ινδίες, Ινδονησία, Ισπανία, Ιράν, Ισραήλ, Καναδάς, Κένυα, Κολομβία, Μεγάλη Βρετανία, Μεξικό, Μπενίν, Νιγηρία, Νότιος Αφρική, Ολλανδία, Ουγγαρία, Ουγκάντα, Ουρουγουάη, Ρουμανία, Σερβία & Μαυροβούνιο, Σουηδία, Σρι Λάνκα, Φιλιππίνες.

Οι νέες ταινίες του μήνα στο Ολύμπιον

της Τζένης Παυλίδου

After the wedding / Μετά το γάμο

της Σουζάνε Μπίερ

Ο Τζέικομπ είναι ένας μοναχικός άνδρας που έχει αφιερώσει τη ζωή του στη σωτηρία των παιδιών του δρόμου στην Ινδία. Την στιγμή που το ορφανοτροφείο που διευθύνει απειλείται με κλείσιμο, δέχεται μια μάλλον ασυνήθιστη δωρεά 4 εκατομμυρίων δολαρίων από έναν Δανό μεγαλοεπιχειρηματία με τον όρο όμως να επιστρέψει στην Κοπεγχάγη για να συναντήσει αυτοπροσώπως τον ευεργέτη του και να παραβρεθεί στον επικείμενο γάμο της κόρης του. Η αποδοχή της πρότασης θα φέρει τον ήρωα αντιμέτωπο με οδυνηρές αναμνήσεις από το παρελθόν αλλά και τρομακτικά διλήμματα.

Κομψό οικογενειακό δράμα που διαπραγματεύεται το εύθραυστο της ζωής, το υπαρξιακό άλγος, τα ηθικά διλήμματα, τις κοινωνικές ανισότητες, τη σύγκρουση ανάμεσα στο προσωπικό συμφέρον και το συλλογικό καλό. Χάρη στο στιβαρό σενάριο, την λιτή ρεαλιστική σκηνοθεσία και τις εξαιρετικές ερμηνείες των πρωταγωνιστών, η δανέζα σκηνοθέτιδα μας χαρίζει μια ακόμα συγκινητική ιστορία χαρακτήρων αποφεύγοντας με επιδεξιότητα τους εύκολους μελοδραματισμούς και τα συναισθηματικά κλισέ.

info

Πρόκειται για την τρίτη συνεργασία της σκηνοθέτιδας με τον σεναριογράφο – μαίτρ του Δόγματος '95 Anders Thomas Jensen που συνυπέγραψε και τις δύο προηγούμενες της «Ουκ επιθυμώσεις τη γυναίκα του πλυσίον σου» και «Ανοιχτές Καρδιές». Η ταινία έκανε μεγάλη εμπορική και καλλιτεχνική επιτυχία στη Δανία ενώ ήταν υποψήφια για τα βραβεία σκηνοθεσίας και α' ανδρικού ρόλου στα φετινά βραβεία της Ευρωπαϊκής Ακαδημίας Κινηματογράφου.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

5ο χλμ. Ε.Ο. Θεσ/νίκης-Αθηνών, Τ.Κ. 54628
ΤΗΛ. 2310 712600, FAX 2310 712620
e-mail: HUBSKG@taxydromiki.gr

ο καθημερινός σας συνεργάτης

ΑΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Αγ. Δημητρίου 51, Τ.Κ. 546 32
ΤΗΛ. 2310-566321, FAX 2310-566323
e-mail: SDK@taxydromiki.gr

ΓΙΑΝΝΙΤΣΩΝ

Γιαννιτσών 134, Τ.Κ. 546 27
ΤΗΛ. 2310-502790, FAX 2310-502613
e-mail: SKO@taxydromiki.gr

ΕΥΚΑΡΠΙΑ

Πολυτεχνείου 59, Τ.Κ. 564 29
ΤΗΛ. 2310-688505, FAX 2310-688400
e-mail: SKE@taxydromiki.gr

ΘΕΡΜΗ

Θ. Κολοκοτρώνη 14, Τ.Κ. 570 01
ΤΗΛ. 2310-466998, FAX 2310-466934
e-mail: SKU@taxydromiki.gr

Ι. ΔΡΑΓΟΥΜΗ

Ι. Δραγουμή 17, Τ.Κ. 546 25
ΤΗΛ. 2310-567464, FAX 2310-502596
e-mail: SKI@taxydromiki.gr

ΚΑΛΟΧΩΡΙ

28ης Οκτωβρίου 84, Τ.Κ. 570 09
ΤΗΛ. 2310-789815, FAX 2310-789810
e-mail: SKZ@taxydromiki.gr

ΚΟΥΦΑΛΙΑ

Εθν. Αντίστασης 56, Τ.Κ. 571 00
ΤΗΛ. 23910-21300, FAX 23910-21301
e-mail: SKK@taxydromiki.gr

ΛΑΓΚΑΔΑΣ

Σ. Τσακμάνη & Μακεδονίας 1, Τ.Κ. 572 00
ΤΗΛ. 23940-20864, FAX 23940-20378
e-mail: SKL@taxydromiki.gr

ΛΕΥΚΟΣ ΠΥΡΓΟΣ

Εθν. Αμύνης 32, Τ.Κ. 546 21
ΤΗΛ. 2310-254663, FAX 2310-254006
e-mail: SKF@taxydromiki.gr

ΜΑΡΤΙΟΥ

Λ. Κ. Καραμανλή 154, Τ.Κ. 542 49
ΤΗΛ. 2310-312527, FAX 2310-317352
e-mail: SKY@taxydromiki.gr

ΝΤΕΠΩ

Γ. Παπανδρέου 51, Τ.Κ. 546 46
ΤΗΛ. 2310-403807, FAX 2310-412451
e-mail: SKN@taxydromiki.gr

ΠΕΡΑΙΑ

Θεσσαλονίκης 56, Τ.Κ. 570 19
ΤΗΛ. 23920-20600, FAX 23920-22730
e-mail: SKP@taxydromiki.gr

ΣΙΝΔΟΣ

Χρυσ. Σμύρνης 5 & Βιζυηνού, Τ.Κ. 574 00
ΤΗΛ. 2310-569380, FAX 2310-569626
e-mail: SKS@taxydromiki.gr

ΣΤΑΥΡΟΥΠΟΛΗ

28ης Οκτωβρίου 146, Τ.Κ. 564 30
ΤΗΛ. 2310-600230, FAX 2310-587514
e-mail: SKM@taxydromiki.gr

ΤΟΥΜΠΑ

Πατάφη 95 & Υμηττού, Τ.Κ. 544 53
ΤΗΛ. 2310-914847, FAX 2310-953309
e-mail: SKT@taxydromiki.gr

ΑΥΘΗΜΕΡΟΝ

Ιασηνίδου 17, Τ.Κ. 546 35
ΤΗΛ. 2310-281328, FAX 2310-281325
e-mail: SKH@taxydromiki.gr

και άλλα **300**
καταστήματα
σε όλη
την Ελλάδα

ΕΕΤΤ
ΑΜ : 99-149
Γενική Άδεια
Ταχυδρομικών
Υπηρεσιών

ΚΕΝΤΡΙΚΑ: Κηφισού 14 - Αγ. Ιωάννης Ρέντης, Τ.Κ. 182 33
ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟ: 210 48 51 100, FAX: 210 48 12 902
www.taxydromiki.gr

γενική
TAXYΔΡΟΜΙΚΗ

Οι νέες ταινίες του μήνα στο Ολύμπιον

Ήρες κοινής ψυχίας

της Κατερίνας Ευαγγελιάκου

Μια καλοκαιρινή νύχτα. Ένας πεζόδρομος στην καρδιά της Αθήνας. Ο συναγερμός ενός σταθμευμένου αυτοκινήτου, που χτυπάει ασταμάτητα, θα γίνει αφορμή να διασταυρωθούν έξι διαφορετικές ιστορίες με πρωταγωνιστές δεκαεννέα καθημερινούς ήρωες – μωσαϊκό της σημερινής ελληνικής κοινωνίας.

Σπονδυλωτή κομεντί που σκιαγραφεί με ειλικρίνεια, υπόγειο χιούμορ και λεπτή ειρωνεία τον σύγχρονο εαυτό μας, μακριά από τις ιλουστρασιόν σελίδες των περιοδικών και τα συνήθη διαφημιστικά κλισέ. Στηριζόμενη σε ένα πολυσυλλεκτικό καστ και σε μια ιστορία κωμικοτραγικών καταστάσεων, η σκηνοθετίδα του πολυβραβευμένου «Θα το μετανιώσεις» (έξι κρατικά βραβεία) κοιτάζει την νεοελληνική πραγματικότητα και καταγράφει με γυμνό βλέμμα και ευαισθησία «μικρά εγκλήματα που δεν τιμωρούνται από το νόμο» αλλά διαπράττονται καθημερινά από τον καθένα μας: πλήξη, αδιαφορία για τους γύρω, επιφανειακές διαπροσωπικές σχέσεις, βολικά ψέματα, καταπιεσμένες επιθυμίες, άρνηση της προσωπικής μας αλήθειας. Ο συναγερμός, σαν μια αλληγορική προσπάθεια αφύπνισής μας, βράει ασταμάτητα, προσπαθώντας να μας βγάλει από τον ύπνο μας. Θα τα καταφέρει; Η απάντηση επί της οθόνης.

info

Για πολλούς, η ταινία αδικήθηκε στα φετινά Κρατικά Κινηματογραφικά Βραβεία, αποσπώντας μόνο το βραβείο α' ανδρικού ρόλου για την ερμηνεία του Χρήστου Στέργιουλου. Το σενάριο συυπογράφει ο συγγραφέας και σεναριογράφος Νίκος Παναγιωτόπουλος. Τη μουσική έγραψε η Δήμητρα Γαλάνη.

Μπαμπά θα έρθεις;

GALAXIA
VACATION CLUB

Ο χρόνος που περνάτε μαζί τους είναι πολύτιμος. Στις διακοπές θέλετε όλα να είναι τέλεια, για να μπορείτε αναπόσπαστοι να κολυμπήσετε, να παίξετε, να κοιμηθείτε αγκαλιά. Ανακαλύψτε το Galaxia Vacation Club του Ομίλου Ν.Δασκαλαντωνάκη. Πολυτελείς σουίτες, πισίνες, εστιατόρια, jacuzzi, water sports, baby sitting, αλλά και δραστηριότητες που απασχολούν ευχαρίστα τα παιδιά.

Μάθετε περισσότερα και κερδίστε ένα μοναδικό τρίμηνο για δύο. Στείλτε sms στο 4220 γράφοντας Galaxia κενό, sms και το όνομά σας. Κάθε μέρα 10 τυχεροί.

Διακοπές αξέχαστες, για πάντα. Πληροφορίες 210 6387500

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΥΠΟΣΤΗΡΙΚΤΗΣ

Πήγα στην κηδεία του Μπάμπη Ακτσόγλου. Τα τελευταία χρόνια οι κηδείες είναι ένας χώρος συνάντησης των φίλων. Σκορπισμένοι πια, βρισκόμαστε μόνο σε λυπηρά γεγονότα. Βεβαιώνουμε τις απώλειες. Ο Περικλής ο Δεληολάνης, ο Νίκος ο Κολοβός και τώρα ο Μπάμπης. Ο Αλέξανδρος μας μετράει. Ο πρώτος συνομήλικος. Μείναμε τρεις ακόμη.

Η γενιά μας είναι τώρα στα πράγματα και οι κηδείες μας έχουν: λόγους, επίσημους, συνεργάτες... Αλλά ο Μπάμπης δε μένει πια εδώ. Όλα αυτά σε ένα κενό που γεμίζει με τις μνήμες που κουβαλάει ο καθένας μας. Μιλάμε πλέον για τον Μπάμπη και όχι με τον Μπάμπη.

Αντίο, φίλε

Ο διευθυντής του «Πρώτου Πλάνου» μου ζητάει ένα άρθρο. «Εσύ τον ήξερες καλύτερα από μένα.» Μου ορίζει και τον αριθμό των λέξεων. «600 λέξεις, μια σελίδα». Αναρωτιέμαι τι να γράψω για τον Μπάμπη. Ότι ήταν επιτυχημένος; Φάνηκε και από το χρόνο που διέθεσαν τα δελτία ειδήσεων των καναλιών. Δεκάδες στέφανα τον συνόδεψαν στην τελευταία του κατοικία. Ήρθαν άνθρωποι από την Αθήνα για την κηδεία. Το Φεστιβάλ χαιρέτισε ένα συνεργάτη του με την παρουσία πολλών συναδέλφων. Αλλά τελικά τι είναι αυτό που χαρακτηρίζει έναν άνθρωπο;

Ο Μπάμπης τα τελευταία χρόνια ήταν άρρωστος. Και η αρρώστια αυτή τον πέτυχε σε μια περίοδο βαθιάς προσωπικής κρίσης. Συνήθως σε τέτοιες περιπτώσεις πανικοβαλλόμαστε. Βγαίνουν στην επιφάνεια όλες οι αδυναμίες του χαρακτήρα μας. Λίγοι στέκονται γενναία μπροστά σ' αυτήν την καταλυτική αλλαγή της ζωής τους. Το μέλλον πλέον είναι τόσο διακριτό ώστε δεν σου αφήνει πολλά περιθώρια ελιγμών. Ολόκληρη η ζωή σου βρίσκεται σε επανέλεγχο. Τι προσδοκούσαμε, τι χάσαμε, τι προλάβαμε. Δεν υπάρχει πλέον ο χρόνος.

Ο Μπάμπης ήταν από τους γενναίους της ζωής. Ήταν ένας πολεμιστής. Όχι όμως από αυτούς που είναι έτοιμοι να στρώσουν το δρόμο της προσωπικής επιτυχίας με τα πτώματα των αξιών τους. Δε φοβήθηκε τη δουλειά, δε φοβήθηκε τους ανθρώπους. Δεν κρύφτηκε από τα λάθη του. Πατούσε γερά στα πόδια του και προχώρησε σταδιακά και με επιτυχία στην επαγγελματική του ζωή.

Ξεκίνησε από τη Θεσσαλονίκη συνεργαζόμενος με το περιοδικό «ΟΘΟΝΗ» και εκδίδοντας αργότερα τα «Κινηματογραφικά Τετράδια». Κατέβηκε στην Αθήνα και εξελικτικά έγινε κινηματογραφικός κριτικός του «Αθηνοράματος» και προγραμματιστής στο Film Center.

Άνθρωπος ήπιων τόνων, αγαπητός σε όλους, άφησε κληρονομιά - σε μας που τον ξέραμε - το ήθος του. Αντιμέτωπος με απίστευτη αξιοπρέπεια την ασθένειά του. Έφυγε ήσυχα, στην πιο παραγωγική του ηλικία. Είχε ακόμα πράγματα να κάνει για τον κινηματογράφο.

Φίλε Μπάμπη, όταν ζούμε είμαστε οι μνήμες μας και όταν πεθαίνουμε είμαστε η μνήμη των άλλων. Εσένα, πολλοί θα σε θυμούνται. Καλό ταξίδι...

του Νότη Φόρσου

Τα παιδιά στο σινεμά!

Στο πλαίσιο της ετήσιας δραστηριότητάς του, το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης σε συνεργασία με το Α' Δημοτικό Διαμέρισμα Θεσσαλονίκης προσκαλεί για ακόμη μία χρονιά τους μικρούς σινεφίλ, αλλά και όσους νιώθουν ακόμη παιδιά, στις προβολές του ΣΙΝΕΑΚ, κάθε Κυριακή στις 12.00 στον κινηματογράφο Ολύμπιον Galaxia Vacation Club. Οι προβολές του ΣΙΝΕΑΚ ξεκινούν από τις 14/1/2007 και ολοκληρώνονται στις 15/4/2007. Βασικός στόχος του Σινεάκ, που πραγματοποιείται κάθε χρόνο από το 1998, είναι να ψυχαγωγήσει τα παιδιά μ' ένα προσεγμένο πρόγραμμα προβολών. Μέσα απ' αυτό, οι μικροί θεατές κάνουν τα πρώτα βήματα ανάπτυξης της σχέσης τους με τον κινηματογράφο, με άξονα πάντα τη φαντασία, το γέλιο και την περιπέτεια. Τιμή εισιτηρίου: 3 ευρώ. Κινηματογράφος Ολύμπιον Galaxia Vacation Club (Πλ. Αριστοτέλους 10). Τηλέφωνο επικοινωνίας: 23 10 378400.

Με τη σινεκάρτα στην τσέπη

Μια βραδιά που τα είχε όλα. Μουσική, καφέ, δώρα, κοπή της πίτας, το ερωτηματολόγιο με τις απόψεις των σινεφίλ, κουβέντα, προβολή της ταινίας «Ρηγάδες για μια Ντάμα» στο ΟΛΥΜΠΙΟΝ, αγορά βιβλίων και αφισών με έκπτωση 50%. Οι κάτοχοι της Σινεκάρτας γιόρτασαν τον ερχομό του 2007, όπως μόνο οι σινεφίλ ξέρουν να το κάνουν. Κινηματογραφικά. Και το χρόνο!

Pitching Forum 2007

Για ένατη συνεχή χρονιά, στο πλαίσιο του Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης - Εικόνες του 21ου Αιώνα (16 - 25 Μαρτίου, 2007), θα πραγματοποιηθεί από τις 21 έως τις 25 Μαρτίου, το Pitching Forum 2007- Docs in Thessaloniki που διοργανώνει το Ευρωπαϊκό Δίκτυο Ντοκιμαντέρ (EDN) σε συνεργασία με το Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης. Το Docs in Thessaloniki είναι ένα διεθνές Pitching Forum και εργαστήρι. Πρόκειται για ένα 5ήμερο πρόγραμμα 21 επιλεγμένων προτάσεων ντοκιμαντέρ που θα αναπτυχθούν, θα ξαναγραφτούν και θα παρουσιαστούν. Τις πρώτες 3 μέρες γίνεται το εργαστήρι, όπου οι συμμετέχοντες δουλεύουν σε μικρές ομάδες με τη καθοδήγηση διεθνών έμπειρων tutors. Τις δυο τελευταίες μέρες πραγματοποιείται το Pitching Forum όπου οι Έλληνες παραγωγοί, με συνάδελφους τους, θα έχουν την ευκαιρία να παρουσιάσουν τις προτάσεις τους στους εκπροσώπους διεθνών και ελληνικών τηλεοπτικών σταθμών, σκοπεύοντας στη πώληση.

ΑΓΟΝΗ ΓΡΑΜΜΗ ΓΟΝΙΜΗ

Το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης συμμετέχει στη συνδιοργάνωση των εκδηλώσεων με τίτλο «ΑΓΟΝΗ ΓΡΑΜΜΗ ΓΟΝΙΜΗ» που οργανώνεται με πρωτοβουλία της αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας «Διάδραση» και πραγματοποιούνται τους μήνες Ιανουάριο, Φεβρουάριο και Μάρτιο σε 15 νησιά της άγονης γραμμής (Κυκλάδες και Δωδεκάνησα). Πρόκειται για εκδηλώσεις πολιτιστικού χαρακτήρα με ένα ευρύ πρόγραμμα δράσεων, το οποίο περιλαμβάνει κινηματογραφικές προβολές (ταινίες μικρού και μεγάλου μήκους, ντοκιμαντέρ), θεατρικά δρώμενα, μουσικές βραδιές, εμπλουτισμό των τοπικών βιβλιοθηκών και άλλες. Το Φεστιβάλ θα χορηγήσει το πρόγραμμα αυτό με 5000 ευρώ, μηχανήματα ήχου και εικόνας, καθώς και προβολή μέσα από το μηνιαίο περιοδικό «Πρώτο Πλάνο» και το ηλεκτρονικό newsletter του φεστιβάλ.

Μικρά παραλειπόμενα

ΤΟ 1ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΨΗΦΙΑΚΩΝ ΤΑΙΝΙΩΝ DIGITALWAVE ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Μετά την μεγάλη επιτυχία που σημείωσε στη διάρκεια του 47ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, όπου και εγκαινιάστηκε, το 1ο Φεστιβάλ Ψηφιακών Ταινιών DigitalWave, πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα, σε συνεργασία του Φεστιβάλ με το Filmcenter του Ελληνικού Κέντρου Κινηματογράφου, από 11 έως 17 Ιανουαρίου 2007, στον κινηματογράφο Μικρόκοσμος Prince Filmcenter. Χορηγοί επικοινωνίας των εκδηλώσεων ήταν η ΕΡΤ, η Ελευθεροτυπία και ο Κόσμος 93.6.

Το «νεογέννητο» DigitalWave αγκαλιάστηκε από την πρώτη στιγμή με θέρμη, τόσο από τους άμεσα ενδιαφερόμενους, δηλαδή τους ίδιους τους κινηματογραφιστές, όσο και από το κοινό, κάτι που απέδειξε εμπράκτως πως η χρονική συγκυρία της δημιουργίας του δεν ήταν τυχαία. Το καινούριο αυτό τμήμα, έδωσε σε όλους τους νέους σκηνοθέτες, αλλά και σε όσους αισθάνονται νέοι, ένα απαραίτητο βήμα, υπαγορευμένο από τις σημαντικές αλλαγές που συντελούνται στο παγκόσμιο κινηματογραφικό σκηνικό.

Στο πλαίσιο του DigitalWave στην Αθήνα διοργανώθηκε επίσης ολονύκτιο after party με dj set στο φουαγιέ του Μικρόκοσμου Prince Filmcenter, το Σάββατο 13 Ιανουαρίου, μετά το τέλος της προβολής της ταινίας «Όνειρα Θερινής Επαρχίας». Στα decks βρέθηκαν, μεταξύ άλλων, οι παραγωγοί του Κόσμος 93.6, Γιώργος Μουχταρίδης και Γιώτα Κοτσέτα.

CRASHFEST No. 2

Το ΤΜΗΜΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ του Αριστοτέλειου Πανεπιστήμιου Θεσσαλονίκης, διοργανώνει το Δεύτερο Φεστιβάλ Σπουδαστικών και Νεανικών Ταινιών, με τον τίτλο **2ο CRASHFEST**.

Το Φεστιβάλ θα λάβει χώρα στο Μουσείο Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης στις 18, 19, 20 και 21 Απριλίου και είναι διαγωνιστικό.

Καλούνται, όσοι ενδιαφέρονται να πάρουν μέρος, να απευθυνθούν στον υπεύθυνο επικοινωνίας και διδάσκοντα:

Θωμά Λιναρά

Τηλ.: 2310 378635 (καθημερινές, από τις 12:00 έως τις 13:30)

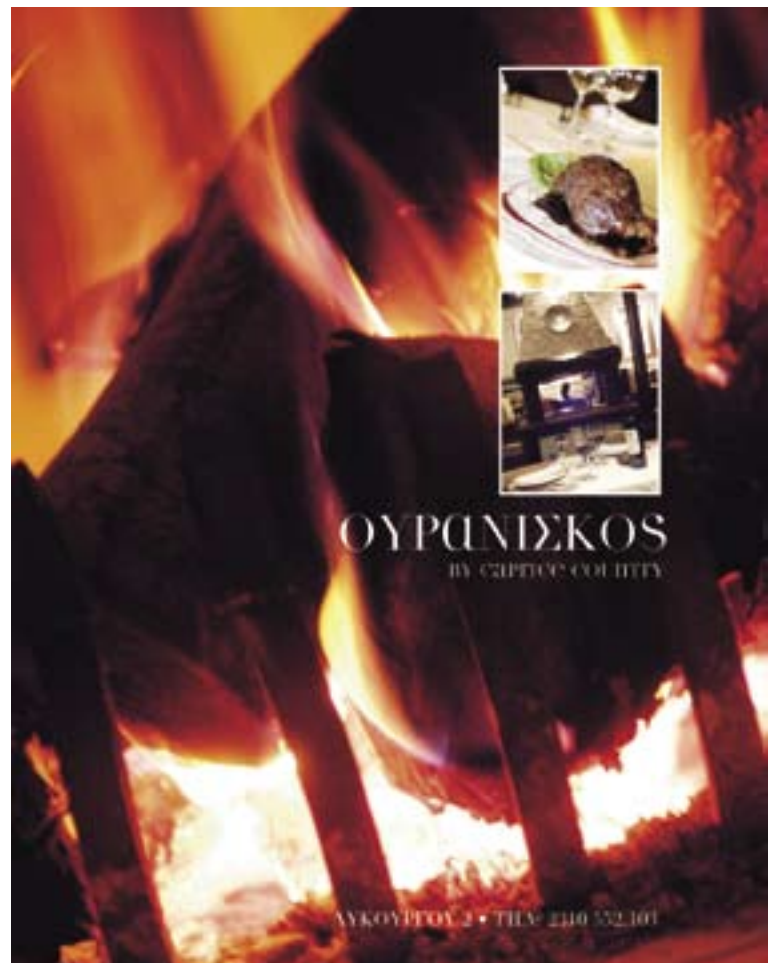
Φαξ: 2310 285759

e-mail: linaras@filmfestival.gr

για να παραλάβουν την αίτηση και τον κανονισμό του Φεστιβάλ, και να πληροφορηθούν τη διεύθυνση όπου πρέπει να στείλουν τις ταινίες τους, μέχρι την 28η Φεβρουαρίου.

Όσοι είναι σπουδαστές Κινηματογραφικών Σχολών, μπορούν να απευθυνθούν και στις γραμματείες των σχολών τους.

Η σύνθεση της Κριτικής επιτροπής, που θα αποτελείται από γνωστά πρόσωπα του Κινηματογράφου και της Τέχνης, θα ανακοινηθεί μετά την λήξη των υποψηφιοτήτων, όπως επίσης και το πρόγραμμα των παράλληλων εκδηλώσεων.

Από το συνοικέσιο στη συνταγή

Ο κόσμος όλος είτε είναι απλά σινεφίλ είτε επαγγελματίας στρέφεται προς την τελετή των Όσκαρ χωρίς να κοιτάζει πίσω του. Η ζωή συνεχίζεται (το γνωρίζω καλά αυτό το σλόγκαν) ερήμην των απόντων. Θα συμφωνούσα πως αυτοί που λείπουν δε γράφουν Ιστορία, αλλά από την άλλη μεριά κάθε απώλεια αποτελεί αιμορραγία, ειδικά για τη σκέψη: την τελευταία, τη χρειάζεται όσο τίποτα άλλο αυτό τον καιρό το σινεμά που περνάει και πάλι κρίση, αλλά και οι θεατές που άγονται και φέρονται ως πρόβατα επί σφαγής.

Από τις ταινίες που πέρασαν, άρεσε πολύ και είχε μια ασυνήθιστη συνέχεια η σπονδυλωτή **Paris je t' aime** και η βραβευθείσα ως καλύτερη ευρωπαϊκή ταινία **Οι ζωές των άλλων**, ενώ ο Λόουτς (**Ο άνεμος χορεύει το κριθάρι**) συσπείρωσε κόσμο. Έχω άποψη και για τις δύο ταινίες, αλλά το θέμα μας εδώ δεν είναι ο κόσμος (σινεφίλ), που δε χρειάζεται μεσάζοντες (εδώ συμφωνώ) αλλά ώριμους ορίονιο leaders.

Ο συνάδελφος που έφυγε (Μπάμπης Ακτσόγλου) εκπροσώπησε υποδειγματικά και σταθερά αυτό που λέμε μάχιμη κριτική, με την έννοια μιας στράτευσης με αισθητικά αλλά και ιδεολογικά κριτήρια. Όσο χάνονται τέτοιοι κριτικοί, τέτοιοι σκηνοθέτες, τέτοιοι καλλιτέχνες (πάει και ο Βεζυρίδης –Buzz– και ο Κάρλο

Πόντι και ο Φωτόπουλος), τότε ο κόσμος - και όχι μόνον του σινεμά - γίνεται προβλέψιμος, μουντός και περισσότερο χειραγωγημένος. Περίμενε δηλαδή κανένας πως ο πολλά βαρύς και πρώην αναρχικός Λικ Μπεσόν θα γύριζε τέτοια μελωμένη μπαλαφάρα (**Angel-a**); Μόλις είδα το **Βαβέλ**, είπα "αυτή είναι η ταινία των "Χρυσών Σφαιρών" και πιθανά τώρα και των Όσκαρ. Πέρασα καλά μαζί της, είναι και τα παιδιά μέσα (αβανταδόρικο θέμα) και τι έγινε; Ολίγον **Crash**, ολίγον **Κρυφές επιθυμίες**, ολίγον υπέροχα **Στιγμιότυπα** (πάει και ο Άλτμαν) και φύγαμε για την επιτυχία και το σταντάρισμα.

Οι πρόσφατες ταινίες είναι αξιοπρεπείς, κάποιες με μήνυμα, αλλά αυτό μου θυμίζει τη γειτονιά μου στη Δράμα που λέγανε για τον μοναχογιό της περιοχής: "Να πάρει αυτό το καλό κορίτσι, ηθικό, με δουλίτσα, από καλή οικογένεια". Δεν βλέπουμε πλέον χοντράδες που κατ' ευθείαν βγαίνουν για DVD, αλλά απ' αυτά που βλέπουμε και θα δούμε προσεχώς, διαγράφεται η παρασκευή φιλμ μέσω συνταγής.

Μα το σινεμά δεν είναι φαρμακείο: "δώστε μου κάτι για τη δυσπεψία". Το σινεμά είναι μια κατάσταση, το αγαπάμε ως μονιμότητα και όχι κάτι για να πούμε ή να δούμε τώρα, να περάσει η ώρα.

Όλα αυτά πρέπει να τα αξιολογήσουμε σε συνάρτηση με τα νέα πράγματα που έρχονται: από την Pay- tv και στη χώρα μας (πληρώνεις, βλέπεις μια ταινία από μια λίστα), που επιχειρεί να ανακατίσει το κυνικό σιλάκι "βλέπουμε κάθε νέο φιλμ μέσω Internet".

Κάθε τόσο όλοι λέμε - λένε προς τα πού πάει το σινεμά; Μα το σινεμά πάει ακριβώς και εκεί που το τραβάει η κοινωνία.

Ένα καλό ερώτημα που θα ήθελα να θέσω είναι: προς τα πού πάμε εμείς ως άτομα, άνθρωποι, κοινωνία; Δεν μπορούμε τελικά να στηρίξουμε ένα σινεμά πιο πάνω από τα δικά μας μέτρα. Δεν μπορεί να γίνει αυτό, είναι προφανές.

Τα τελευταία χρόνια κάνουμε ταμείο. Και φέτος ειδικά είδαμε πολλές, καλές ταινίες. Άμα ρωτήσεις τον άλλο με ποια εκστασιασθήκες, θα σου πει "Μα, ξέρω εγώ;".

Καλός μέσος όρος αλλά όχι ισχυρές πρωτιές, μια αντιστοιχία ακριβώς με την κοινωνία διατεταγμένη σε επίπεδο μετριότητας και ελέγχου. Για όλους (μας) έχει τεθεί ύψος-πρόκριμα. Όποιος επιχειρήσει να "πηδήσει" παραπάνω, ψαλιδίζεται. Για δοκιμάστε.

Από Ελλάδα αναμένονται **Έντουαρτ** και **Ώρες κοινής ησυχίας**, μετρούμε τα άνω των 750.000 εισιτήρια επίδοση που πέτυχαν οι "δικές" μας ταινίες που εξήλθαν μέχρι τώρα.

Τι είναι όλα αυτά; Πού πάει γενικά το σινεμά; Απλά επιβιώνει. Ήταν αυτό που θέλαμε από τη μεγάλη αγάπη της ζωής μας; Όχι βεβαίως. Τη στρέψαμε προς το συνοικέσιο, αποφεύγοντας το πάθος του έρωτα, τη "ρίξαμε" προς τη συνταγή, δηλαδή τη διεκπεραίωση... Κρίμα και κατάντια!

του **Αλέξη Ν. Δερμεντζόγλου**
alex_derm@freemail.gr

Το παιχνίδι τώρα αρχίζει!

EOS 400D DIGITAL Αν σε κάθε σας στιγμή, βλέπετε αφορμή για φωτογραφία, η νέα EOS 400D είναι ακριβώς αυτό που ζητάτε. Τραβήξτε τις πιο συναρπαστικές σας φωτογραφίες, ακόμα και με τις πιο δύσκολες συνθήκες φωτισμού. Τώρα με ISO 1600 και με ευρεία γκάμα φακών, κάθε λήψη σας ταξιδεύει στον κόσμο της απόλυτης φωτογραφικής διασκέδασης. EOS 400D. Το παιχνίδι τώρα αρχίζει. www.intersys.gr

you can
Canon

r Urquell

SOME SEE AN UNPRONOUNCEABLE WORD. SOME SEE...

The Last Word in Beer

In 1842 in the town of Plzen Bohemia our master brewer Joseph Groll created a beer like nothing before. The world's first golden beer. It was known simply as Plzen beer. The word Urquell was added, that literally means 'of the original source'.

Pilsner Urquell is the original golden beer,
end of story.

SEE HOW BEER IS MEANT TO TASTE...